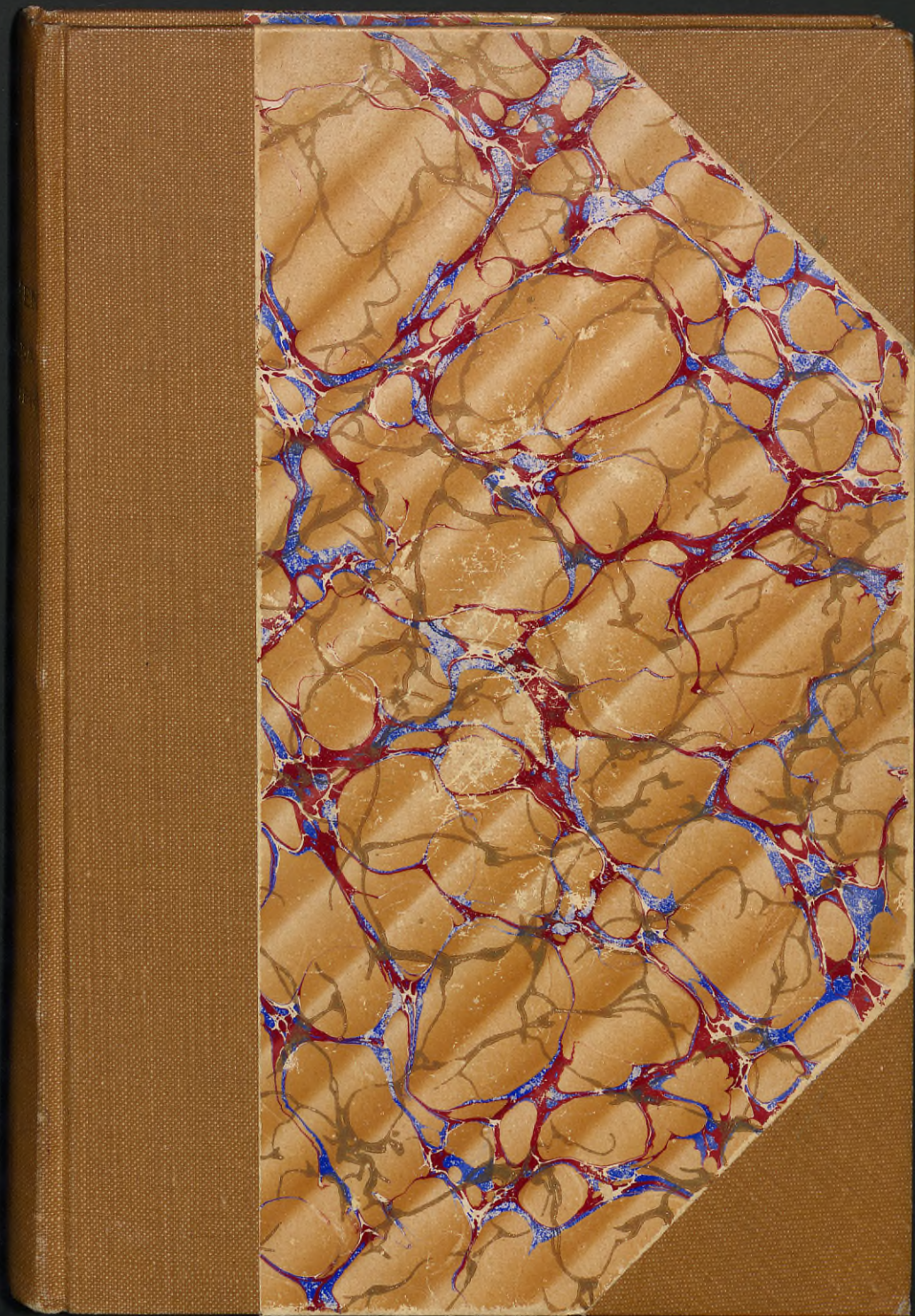

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

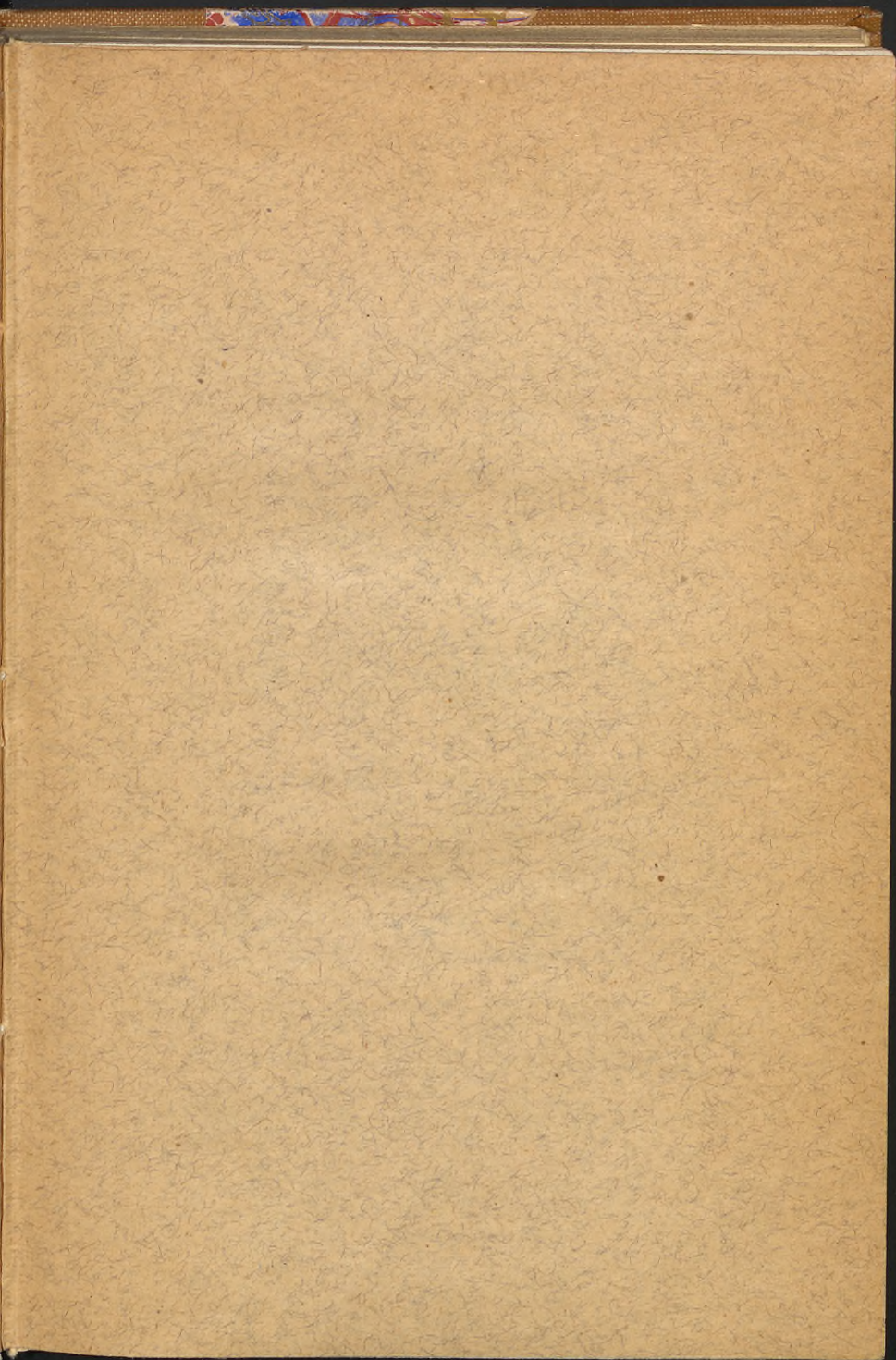
This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

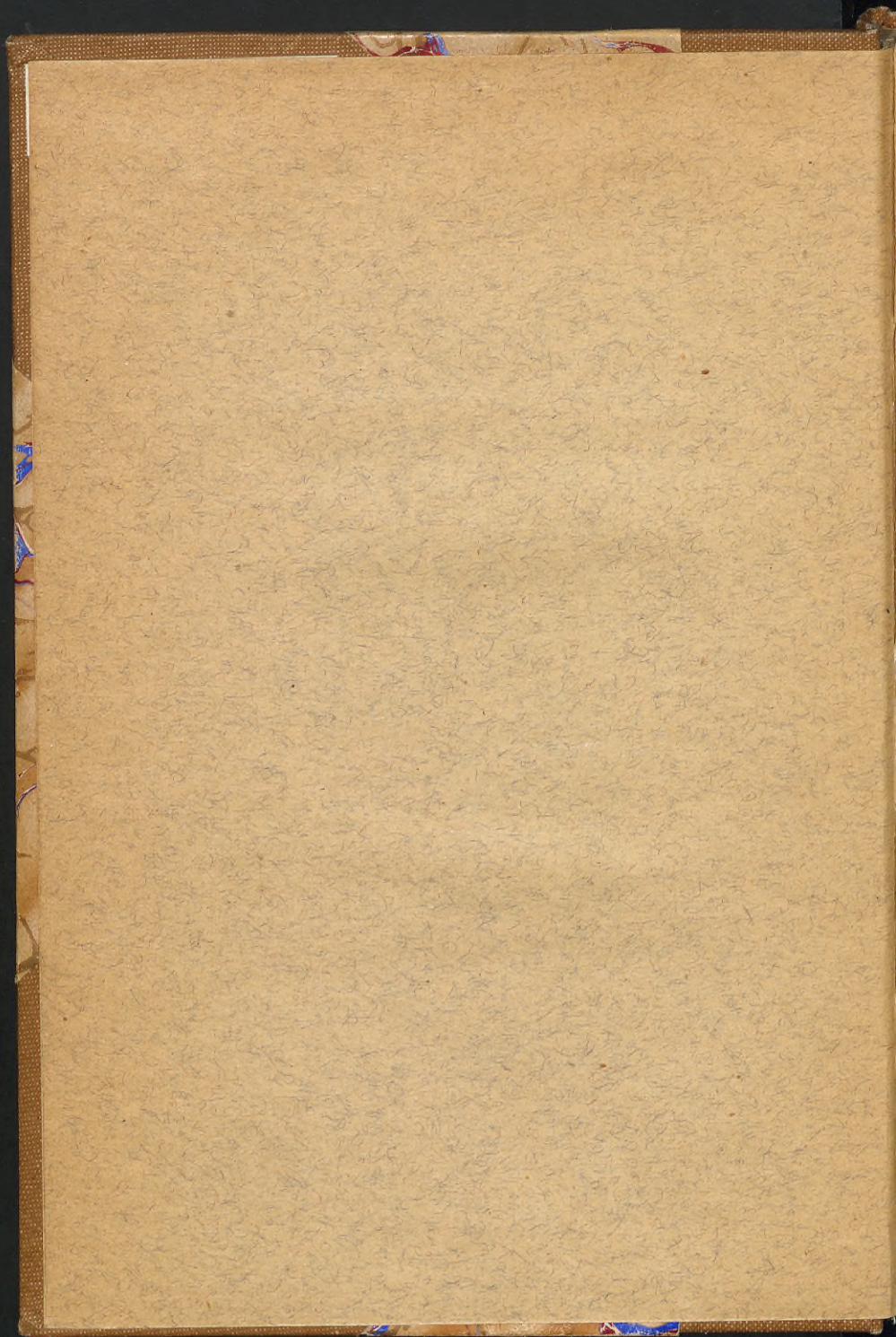

Litt.
Sv.

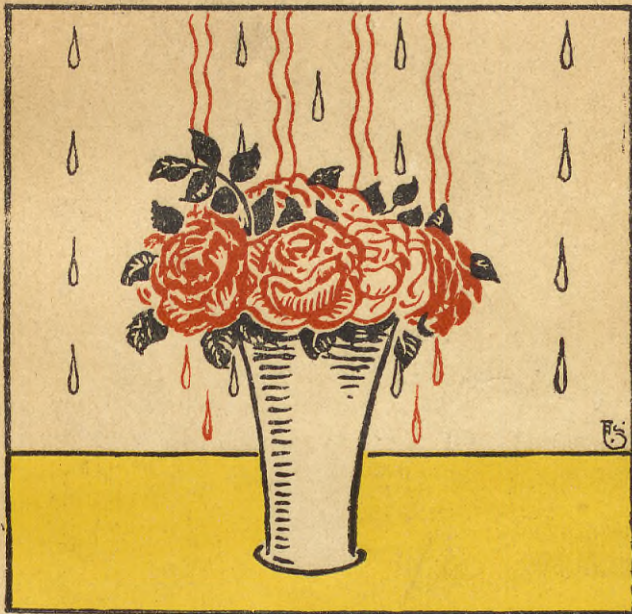

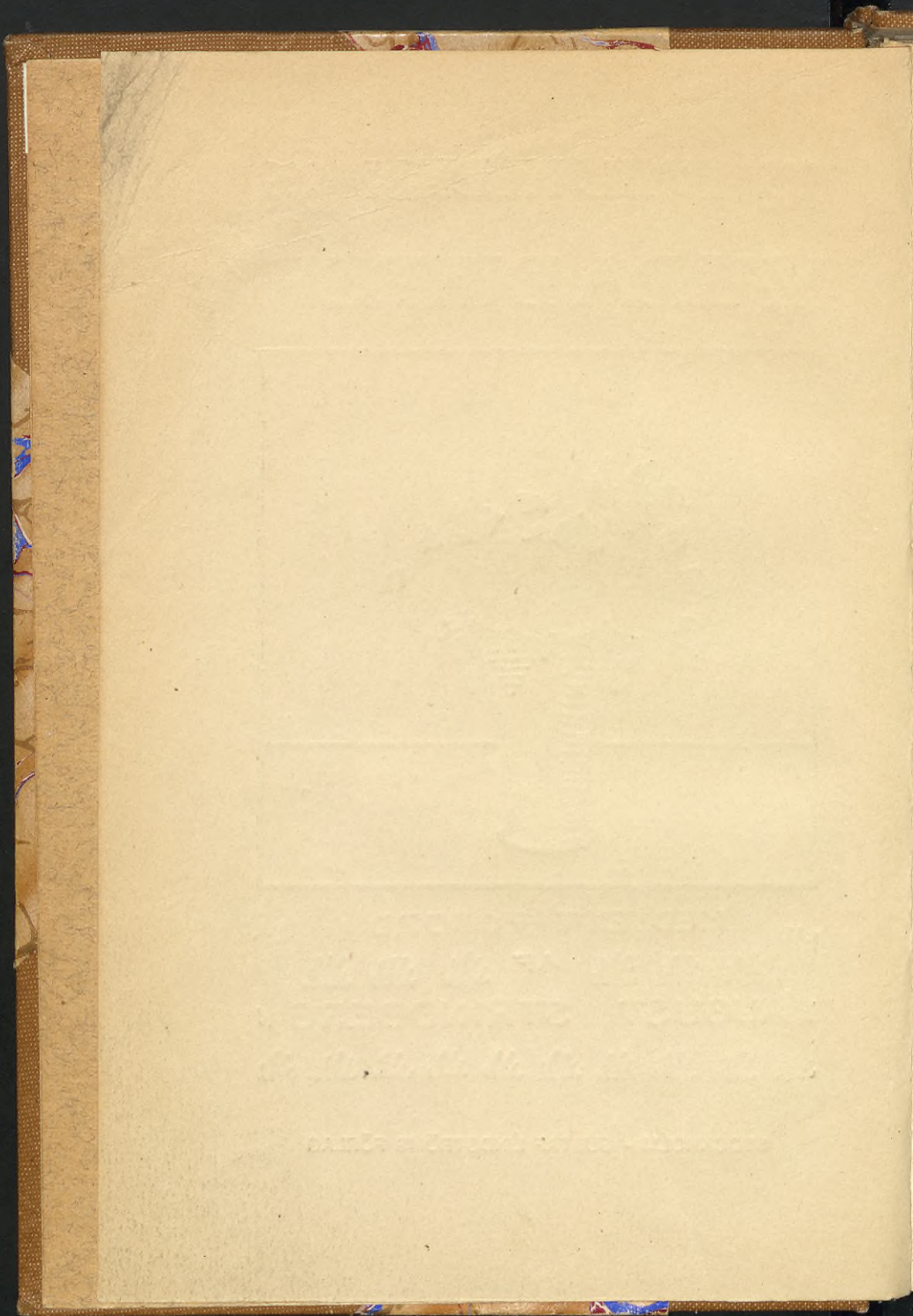
EMIL KLÉEN

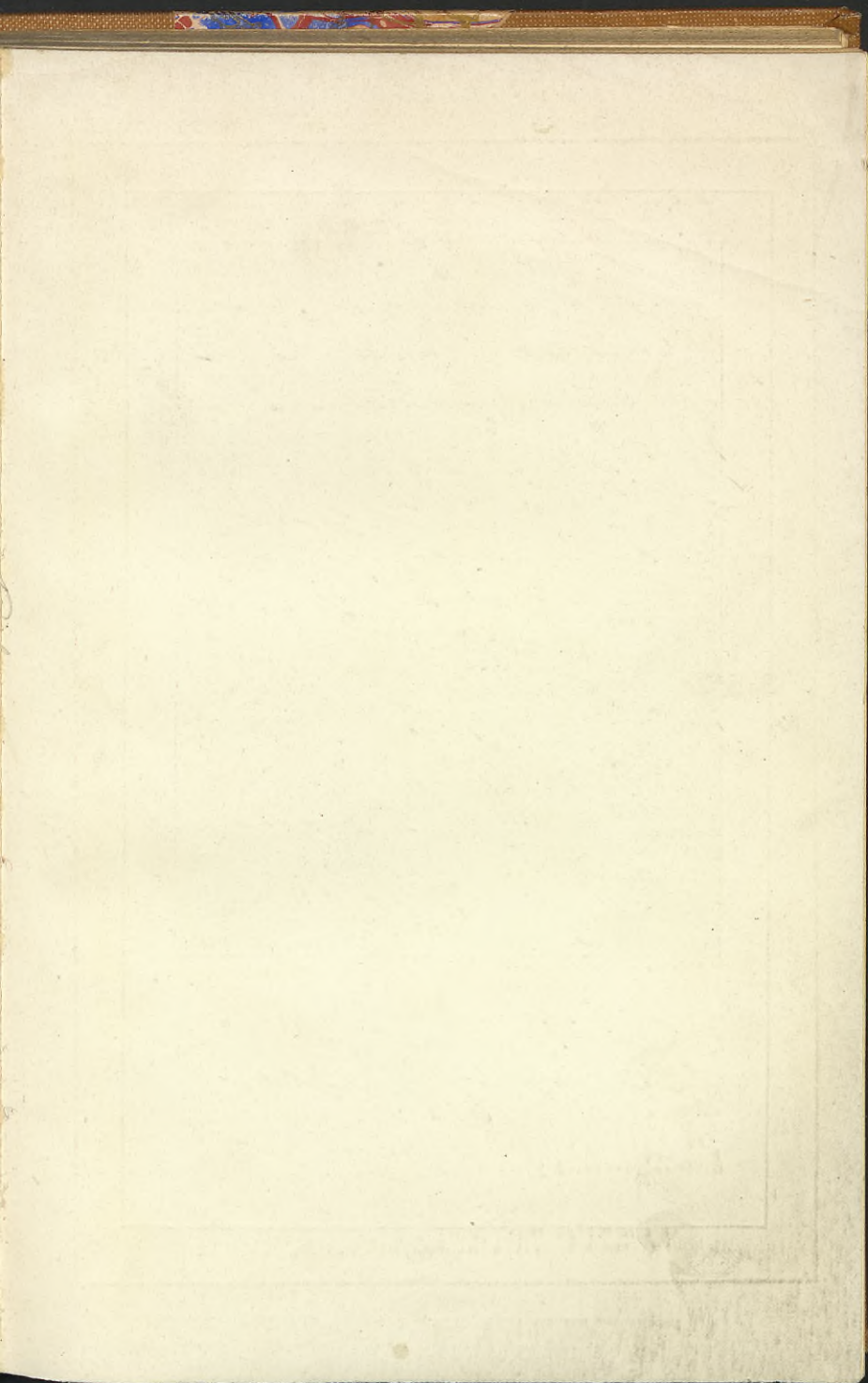
VALDA DIKTER

MED ETT FÖRORD
AF
AUGUST STRINDBERG

STOCKHOLM - GUSTAF LINDSTRÖMS FÖRLAG

Emil Klén

EMIL KLÉEN

VALDA
DIKTER

STOCKHOLM
GUSTAF LINDSTRÖMS BOKTRYCKERI
1907

Vänner till Emil Kléen ha ur hans alstring valt dessa dikter, hvilka synas oss vara hans mest betydande. En del af de dikter, som tryckts i studentkalendern »Från Lundagård och Helgonabacken», hade Kléen något ändrat, då de intogos i diktsamlingarna; vi återgifva dem här i deras äldre form, som vi finna friskare och mera omedelbar.

Stockholm i januari 1907.

Lännart Ribbing.

Emil Kléen föddes i Höör den 17 september 1868. Efter att ha aflagt studentexamen vid läroverket i Lund våren 1886 studerade han under två och ett halft års tid vid universitetet. Han ägnade sig därefter åt journalistiken; han har varit medarbetare i »Nya Kristianstadsbladet», »Stockholms-Tidningen», »Dagens Nyheter» och »Malmö-Tidningen». Emil Kléen dog i Lund den 10 december 1898.

Han har utgifvit tre diktsamlingar: »Helg och Söcken», »Vildvin och Vallmo», »Jasminer», en samling noveller: »Mogen Sommar», en längre novell: »Fru Margit» och en samling: »Profiler från Folkrikdagen», denna senare under signaturen »Antonio».

August Strindberg skrifver till utgifvaren :

SJU år ha gått sedan vi jordade Emil Kléen, och jag har jordat mycket sen dess; att nu skrifva ett förord till hans dikter vore att gräfva upp igen, och det kan jag icke. Skall jag skrifva om hans poesi, så blir det bara att skrifva om den, eller också blir det kritik, och sådan läser jag aldrig, emedan kritikern bara sätter ner hur han skulle ha tänkt sig saken, hvilket saknar allt intresse för diktaren och hans dikt.

Skall jag däremot skrifva om Kléens person, så kommer vi bort från dikten, helst jag vet så litet om den döde mannen. Hans dikt var helgdagsrocken, och den bar han alltid i mitt sällskap, då vi på sokratiskt vis vid bågaren filosoferade om tingen och lifvet, på slutet mest om de högsta tingen och lifvet efter döden. Han som jag hade gått vilse, men jag fann på att gå tillbaka — till korsvägen, där visarn står,

och sen var det lätt att hitta. Mig var det till glädje att få lära ut min konst till honom, som kanske med skäl ansåg mig ha gifvit orätt spår, ehuru väl jag bara följde det stora drefvet, ung som jag var.

Det sades mycket godt vid Kléens graf om honom, och det är nog så rätt, ty det andra myllades ner med kroppen, och är väl i denna stund förvandladt. Ofta föreföll det mig som om han likt Stagnelius icke fann sig i öfverrocken han kallade sin fysik, utan att den stramade och var förpassad, så att han liksom fattade hat till den, och på gnostikerns sätt ville ödelägga den för att vinna befrielsen. Jag förstår det, och jag, som var närvarande vid den stora skilsmässan, såg hur lätt den gick, då han, nästan kropplös somnade in — eller vaknade upp, hvilket lär vara detsamma. Och för mig var det en god lärdom att se huru själfständigt hans ande förde sin tillvaro när det materiela substratet var nästan förtärdt. Hans sinnen släcktes, hörseln försvann, synen försvagades, och nästan utan näring låg där ett barnskelett och talade: vackert, vist, godmodigt, tacksamt. När han icke kunde tala längre, tog han fram en bok och pekade på en sida: Det var Andersens saga De vises sten, hvilken fanns af den blinda flickan. Ja, lapis

filosoforum, det var icke att göra guld bara, och icke att förlänga lifvet — det var något annat.

Emellertid, detta bref hade till afsikt att bedja Er lösa mig från löftet om förord; men när jag nu läser igenom det skrifna, undrar jag om icke detta kan vara förordet.

Och när jag skall datera, och kastar en blick på datumvisaren, får jag se följande:

Besser nicht verstanden als missverstanden zu werden.

Kanske det kan tjäna som den saknade avslutningen?

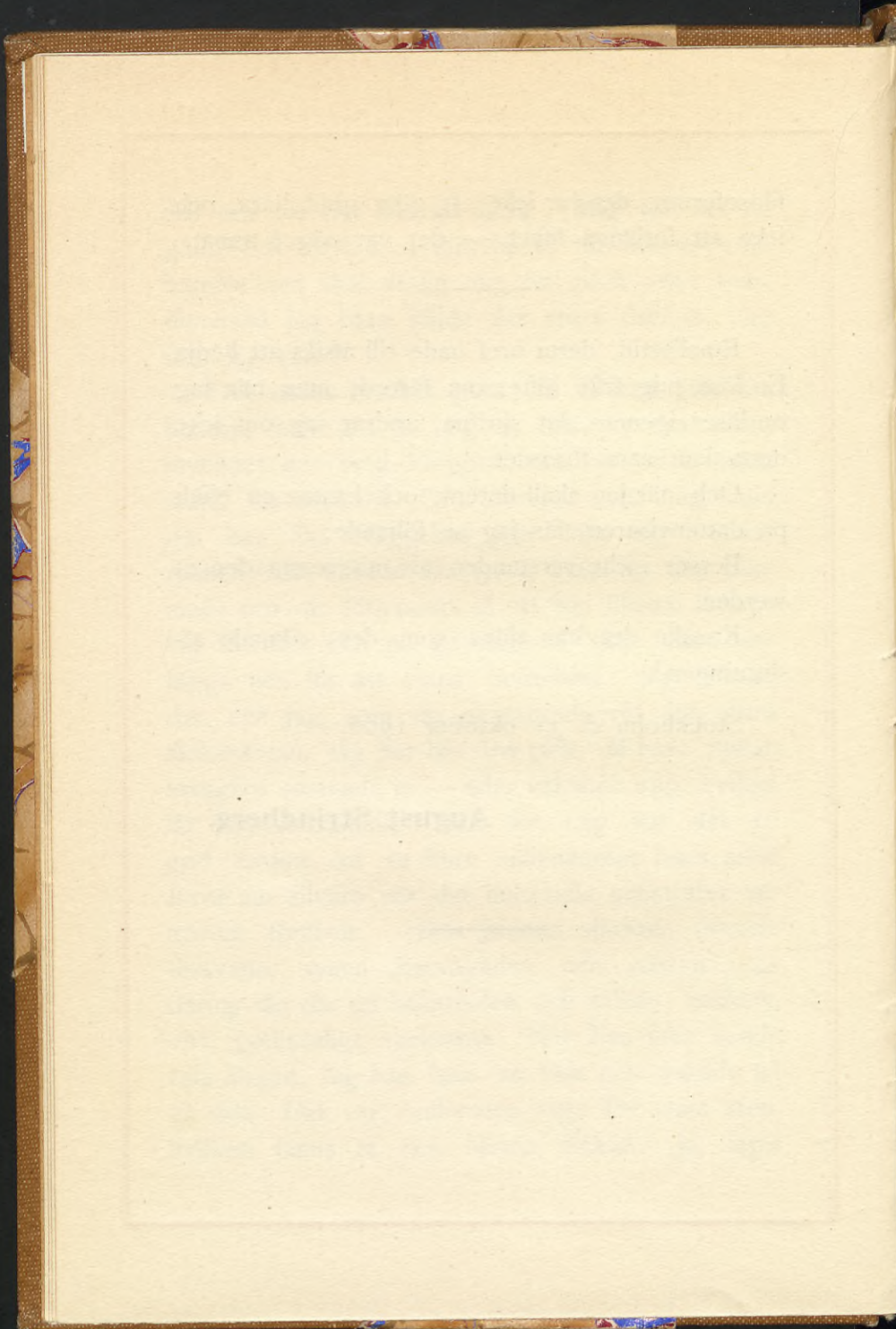
Stockholm d. 31 oktober 1906.

August Strindberg.

□

VALDA DIKTER

VALDE DIFER

UR "FRÅN LUNDA-
GÅRD o. HELGONA-
BACKEN" 1.

VENUSSÅNGER.

I.

PROLOG.

Jag bringar inga rosor röda
från Eros' dunkla blomstersnår,
ej vårnattslängtans drömmar spröda,
där månsken öfver lifvet står.

Jag sjunger inga kantilener
åt jungfrukärlek, skygg och fin,
de vissnat ned, min dikts syrener. —
Men praktfullt står det vilda vin.

Kring tankens slott dess blad sig klänga
i underbar, fantastisk form,
och röda jättereftvor svänga,
när bland dem hviner Venus' storm.

II.

VENUS VICTRIX.

I dina ögon drömmer våren,
dess dag, af sol och safve full,
dess natt med älskogslock ur snåren --
en Afrodite, böljskumboren,
du står där, varm och vek i hull.

Och du är min! Mig ensam dårar
din unga skönhets rikedom,
din blick, där lyckans varma tårar
i mörka djup min aning spårar
som daggstänk på penséers blom.

Från barmen mandellånga strömmar;
vaniljdoft slår ur blonda hår
och tjugoårigt djärfva drömmar
ha löst din känslas alla tömmar
där som ett ståtligt skepp du går.

I junidagens skymningstimma
du smyger genom skogen fram,
där solnedgången skönjes glimma
och sträcka ut en blodröd strimma,
en skälfvande, från stam till stam.

Jag famnar dig, min bruna flicka,
din hvita strupe hör mig till,
din fot, som gräsets tungor slicka —
och varm din ungdoms vin att dricka
du ger min mun när hälst den vill.

III.

VENUS RUSTICA.

Där är en färg, en glans af vin,
så varm och fin
uti din blick, som blänker,
du doftar hälsa, doftar vår
och skumma snår
där tungt af vemod dunklet står,
när sommarkväll sig sänker.

Naturens söndagsbarn, du vet
hvar hemlighet,
dess Isisslöja gömmer,
du lagt ditt hufvud på dess arm
och druckit varm
den saft, som ur dess jättebarm
för vårsol ut sig tömmer.

Af doft från vida hedars ljung
din håg är tung
och fylld med dunkla drömmar.

Bred är din skuldra, brun din kind
af sol och vind —
du blundar, medan doft af lind
i julidager strömmar.

Men kommer dansens söndagsnatt,
med lystet skratt
du går till älskogs vaka,
din blick blir våt, tungt häfves barm,
där vän och varm
mot mannens ludna, starka arm
du lutar dig tillbaka.

För dig har skurits månget sår
i skumma snår,
då knifven flög ur skidan
och dråparns öga blodrött såg —
men själf du låg
bland strandens vasstrån, loj i håg,
på segraren i bidan . . .

Där är en färg, en glans af vin,
så varm och fin
uti din blick som glimmar,
naturens söndagsbarn, du vet
i trånad het
att tyda ut dess hemlighet
I helgnattsvakans timmar.

IV.

VENUS ULTRIX.

Du Ghettons dotter, fäll din sista tår!
I denna natt din herre täcks dig skända
att unga lemmars marmorprakt må tända
hans frusna härskarblod, som grumladt står.

Öd ut för honom allt hans lusta trår
af veka linjer och af skönhet naken,
tills tanke mer ej i hans själ är vaken
och ej en viljeblixt ur ögat går!

Då skall du hämnas, hämnas all den skam,
som mörka sekel lådat vid din stam,
hvert våndans skri och hvar förtviflans bön,

där stum du skrider, obarmhärtigt skön —
en sorgens dotter, vorden glädjens nymf
att under hånskratt gälda skymf med skymf.

V.

EPILOG.

Det ville väldigt och varmt jag 'sjunga —
en hymn åt våren, åt drifter unga,
men orden frysa uppå min tunga

och falla klanglöst i mörkret ner.
Och blicken skymmes af onda syner,
mot tviflet dikten sin etsnål bryner,
och jubelklangen ej stiger mer.

Det var en lögn, hvad vi blodvarmt tänkte
en gång när ögon i ungdom blänkte
och venusdrömmarne orden skänkte
en färg af purpur, ett doft af haf.
Det nyas epos vardt aldrig skrifvet,
vardt aldrig form i ett jubel gifvet,
där rytmen jäste som vårens saf.

Men ännu stundom en natt det händer,
att glöden glimmar i askgrå bränder —
jag ville knyta dem, mina händer,
att tidens snöping ett dråpslag ge,
jag ville hämd för hvad allt vi lidit,
för hvarje kamp, som vi fruktlöst stridit,
för hvarje hånskratt mött ung idé.

Åt otämd Venus jag ville sjunga
en hymn, ett a ve åt drifter unga —
men orden frysa uppå min tunga,
hur varm än tanken bakom dem låg.
Det nyas saga blir aldrig skrifven
och ingen lycka, åt släktet gifven,
mer stiger naken ur skumblödd våg.

NOCTURNE.

Nu lösas stoftets kedjor tunga
och det är natt med syn och dröm,
där själarne som callor gunga
på mystiskt dunkla känslors ström.

Då blir du min. Ditt väsens skatter
du lägger ödmjukt för min fot,
din skönhets hvita blomrabatter
ur dunklet glimma mig emot.

Hvad så, om blott dess doft jag njuter
och ej dess späda liljor rör,
om i min famn jag ej dig sluter
och ej din kyskhets tystnad stör?

Hör! Genom natten tungt det susar
en sorgsen hviskning: Pan är död!
Men Psyche lefver, Psyche tjusar
och rågar lycka, vek och spröd.

I hennes namn jag sakta, sakta
dig mina drömmar hviska vill,
o, Rosa Mystica, Virgo Intacta,
med himlens fjärrglans uti blå pupill.

Och tyst skall nattens timma skrida,
en natt, som blomljuf sällhet ger,
och våra själar stilla glida
i samma blå Nirvana ner.

LYCKA.

Det glittrar öfver mark och vång,
och ljus och lång
en majnatt stilla skrider
med rosastänk i ullig sky
och dimma hvit, som glider
in öfver slumrad by.

Vi glömt oss kvar bland hagens snår.
Där apeln står,
på bänken tyst du sitter;
jag gör min ungdoms bikt och bot,
dess varma glans och glitter
jag lägger för din fot.

Och vek du lyssnar, blond och fin,
som tunnt porslin
du syns mig skär och läcker
i ljusblå dräkt, som kysk och blyg
hvar bystens snöglans släcker
bak crêpe och atlastyg.

Din kind blir röd, du drömfint ler,
allt mer och mer
den blåa blicken tåras.
Jag skönjer hur med stilla glöd
djupt i din själ det våras
och faller stämning spröd.

Och denna våren den är min,
dess ädla vin
för mina läppar blänker! —
Jag ville jubla ut min fröjd . . .
men stum mitt hufvud sänker,
på knä framför dig böjd.

VÅRLANDSKAP.

Un paysage est un état d'âme.
(Amiel.)

Där slösar syrenen sin blomsterskatt
af snöhvitt och fuktig lila,
i drömtungt tigande vårlig natt
ur dunklet sig dofter sila,
på himlens cachemir som svafvelstänk
syns halfmånens skära glimma
och norrut ännu står glöd och blänk
af majdagens slockningstimma.

Nu sprudlar i jäsning livvets vin
för fester i vårnattstimmar,
i himmelens skål af blått porslin
dess skälfvande rodnad glimmar,
det färgar med blekrödt aplars blom,
som lossnande kronblad fälla,
i vårlig, rusande rikedom
narcisshymenäerna välla.

Och sjunken i aningsjubel hän,
jag trår att bidande dröja,
att famna naturens jungfruknän
och lyfta dess Isisslöja —
Är jag ej som hon ett stoft, ett stoft,
en väfnad af cellers spånad,
från lifvets lotos ett flyktigt doft
mot mystiska vidders blånad?

Du unga vin, jag dricker mig rus
ur dina ymniga flöden,
när himlen skälfver bländande ljus
och slocknad är aftonglöden,
när skärt syrenen öppnar sin knopp
i snöhvitt och fuktig lila
och varma mot månens skära opp
narcissshymenäerna ila.

EN PINGSTVISA.

I majljum pingstkvällstimma
drar folket ut till dans —
jag vårens fest vill fira,
till gröna slingor vira
de späda blad som glimma
i solens sista glans,
— ty nu är pingstkvällstimma
och folket drar till dans.

Det glittrar gult i skogen,
där vifvan gått i blom,
och fälten blänka gröna
och lofva odlarn löna
med fyllda ax i logen
och ärings rikedom;
— det glittrar gult i skogen,
där vifvan gått i blom.

Min ungdoms älskarinna,
oss stugan blir för trång.
Ditut där vindens prassel
drar genom snår af hassel
och lysmasklarver brinna
som facklor vakan lång!
— Min ungdoms älskarinna,
oss stugan blir för trång.

Så skärt man aldrig drömmer
som i en pingstens natt,
när sida invid sida
två unga långsamt skrida
igenom skog som tömmer
i vind sin välluktsskatt —
så skärt man aldrig drömmer
som i en pingstens natt.

Från banan hörs musiken,
där folket håller dans,
men här blott tystnad sofver
i snårenas alkover.
Och stilla ligger viken
i nytänd månens glans. —
Från banan hörs musiken,
där folket håller dans.

Du kära, kom, vi sätta
oss ned i gräset här,
där skog och sjö stämt möte —
med hufvu't i ditt sköte
jag vill dig ömt berätta
hur skön din ungdom är —
du kära, kom vi sätta,
oss ned i gräset här.

Och ljuf skall natten skrida,
tills östern tänds i brand
af sommardagens gryning
och lent i stilla dyning
små fina böljor glida
och skvalpa upp mot strand. —
Ja, ljuf skall natten skrida,
en pingst i Eros' land.

SKYMNINGSVISA.

Nu bäddar snön så mjuk en graf
åt sommarns vissna blad —
jag vandrar genom skogen fram
bland stammars nakna rad
och tänker på, där trist jag går,
hur snart den redes, min egen bår —
om tjugo, om trettio år.

Hvad allt jag känt, hvad allt jag drömt
är dömdt att dö med mig,
hvar fager syn, mitt minne gömt
som solljus åt min stig —
allt läggas skall med mig på bår,
skall svinna utan att lämna spår —
om tjugo, om trettio år.

EXCELLENSEN SKRIFVER.

Ute kallt och höstnattsmörker. Regn som piskar,
vind som hviner,
men här inne bakom tunga, veckiga damastgar-
diner,
sprakar veden i kaminen, dallrar luften blid och
ljum,
medan brasans skimmer spelar öfver mattlagdt ar-
betsrum.

Allt i slottet slumrar redan. Borggårdsporten mer
ej knarrar,
blott på tornet rostig flöjel för hvar vindstöt hörbart
darrar,
Unga fröken — borgens solsken — sagt god natt för
längese'n,
slumrar tryggt i »gula rummet» vid veilleusens mat-
ta sken.

Ensam gamle excellensen vaken vid sitt skrifbord
sitter,
lampans sken, af slöjan dämpadt, strör på hvita håret
glitter;
excellensen skrifver, lutad öfver pappersarken
ner,
medan från sin matta Cäsar på sin herre tank-
fullt ser . . .

Gamle excellensen skrifver, täljer mångt ungdoms-
minne,
memoarer från den tid, då själf han stod i vimlet
inne,
kampens vimmel, där idéer bytte hugg och ordet
klang,
stundom som när från ett armborst stålspetstunga
pilen sprang.

Här på bordets svarta vaxduk ligger verket, sirligt
präntadt,
men ändå en bläckplump skönjes där och hvar — ty
stundom händt att
pennan ej hann följa tanken på dess snabba, djärfva
gång,
när emellan nu och fordom den slog ordets lätta
spång.

Gamle excellensen skrifver. Fastän mer än sjutti-
årig,
fastän åldern skrynklad pannan och gjort hjässan
silfverhårig,
fastän trött han stapplar framåt emot dödens skum-
ma dal,
dock han känner hjärtat värmas för de gamla
ideal.

Och han gör sitt testamente, täljer här för yngre
släkter,
hvad de drömde, de som stodo främst i seklets
middagsväkter,
idealets Hellassöner, som mot barbariets hord
fylkades kring sång och fanor under lummig
Lundagård.

Här i sirlig pränt de stånda, minnen bittra, min-
nen veka,
här från dessa blad i vända Polens sista döds-
skrin eka,
här ännu en genklang dröjer utaf Kossuths härs
eljén,
när utöfver blodigt slagfält frihetsdagens gryning
sken . . .

Gamle excellensen skrifver, där i mörknad natt
han sitter,
strör utöfver hvita arken tankeguldets klara
glitter,
gör sin andes testamente, lutad öfver verket
ner,
medan från sin matta Cäsar på sin herre tankfullt
ser.

PÅSKVAKA.

Moder, jag vänder åter, räck mig en öppen famn,
trött af stormen därute söker jag vänlig hamn,
stryk mig lätt öfver pannan, så som i forna dar
ofta med en vänlig smekning barnet du lugnat har.

Klar öfver stilla näjder drömmande påsknatt står,
djupt ur dess tystnad stiga löften om sol och vår,
gällt ifrån skog och ängar höras vipornas skri,
ah, detta vårvällsvesmod — det är stämning däri!

Stämning och skära minnen — mången natt som i
natt,
moder, vid dina fötter, lekande, barnet satt,
stryk mig som då öfver pannan lätt, att jag må få ro,
medan i själens tystnad högtidstankarne gro.

Minns du, när, ung och modig, dristig jag drog
åstad — —
juni det var, en morgon, dagg öfver gräs och
blad,
jorden en blomstermatta, väfd utaf strå vid strå.
luften dårande doftung, ljum, och höjderna blå.

Lifvet jag ville pröfva, trädet på ondt och godt,
ställa mig fram i ledet, där nyss en like stått,
frihetens namn var lösen i de unges förbund —
ack, men hur många gånger klang den från hjärtats
grund!

Hård var striden därute, strid med penna och ord,
genomvakade nätter öfver ett arbetsbord,
kvällar, då ingen vilja tanken att föda tvang,
andra, då som en gnista satsen ur pennan sprang.

Gnistor — men gnistor bara — — språkets fyrver-
keri,
ingen strålände värme, tändande kraft däri,
sånger om frihet vällde, rytmen klang fast och
godt —
friheten — — är den ej herrarnes frihet blott.

Frihet för rike mannen midt i hans öfverflöd
att sitt tionde taga lugnt af Lazari bröd,
frihet för pariasonen att få svälta ihjäl,
frihet för Aria att köpa åter en annan trä!

Tusende sånger klingat högt till kulturens pris —
bjudes åt svultna själar nu då en bättre spis,
spärra ej dogmens stenar ännu hvar himmelsväg,
påfvens Rom eller Luthers, hvilket är mildast,
säg? — —

Moder, jag tröttnat, tröttnat, vänder i påskens natt
åter att i ditt sköte sluta mitt öga matt,
tälj mig om smärtans konung, tälj om Försonaren,
tror jag ej mera sagan, älskar jag likväl den.

Allt hvad vårt släkte ädlast velat och känt och drömt
ligger i denna saga, som pärlan i musslan gömdt —
Kristus, Buddha, Zoroaster, tyngda af livvets ve,
alla detsamma bjödo, bjödo försakelse.

Bjödo ett lif af kärlek, ägnadt åt nästan blott,
bjödo att sanning söka, verka hvad rätt är och godt,
att den tid måtte stunda, då tyst blefve stridens
larm
och broder tryggt kunde hvila sitt hufvud på broders
arm.

Kanske i denna tanke räddningen ännu finns,
kanske i korsets tecken segern, den sista, vinns,
och ur skymningen bräcker förbrödringens stora
vår,
bidad i kiffvets tunga, blodbesudlade år . . .

Moder, skönjer du dagern, ännu så spröd och
svag?

Skåda, i fjärran öster gryr den, Messias' dag,
Slut är natten, den långa, mörkret sitt välde mist —
moder, jag böjer mitt hufvud: Uppstånden är
hvite Krist!

I SENHÖSTNATTEN.

Nu slumrar arbetströttad bygd
med plöjda fält och by i skygd
af apelstammar höga
och skogen blundar mörk och stum
och stirrar fram ur öde rum
en blick, mig tycks som den så skum
ur barnamörderskans öga.

Jag vandra enslig gångstig fram,
det är mig som från stam till stam
jag såge skaror flykta
af kvinnor, hvar med barn vid barm,
som flåsar tung och bränner varm,
men bak dem hotfullt lyfts en arm
och flämtar matt en lykta.

Och dessa kvinnor tidt jag mött,
vi ofta samma vägar nött
till dans i söndagsnätter,

jag sett dem smyga in bland snår,
där lustan lönlige stigar trår
och kattfotsmjuka, tysta spår
i daggiga gräset sätter.

Då var du huld och god, Natur,
och dref dem in likt unga djur,
mot älskarns bröst i natten,
där dagern dämpats ned till half
inunder bokars täta hvalf
och varma kroppars trånad skalf
som ett törstens rop på vatten.

Nu, kopplerska, du kräfver ut
den lön du alltid tar till slut:
ett släkte nytt att strida
vår egen kamp för bo och bröd,
att flamma upp i vårnattsglöd
och sist i synd och skam och nöd
få modersvåndan lida.

Så är mig, som i ve jag hör,
af gråt och kvidan tung, en kör
från bygden rundt sig höja,
där ängsligt flickans öga ser
mot himlen upp, som tröst ej ger
fastän på kalla golfvet ner
till bön sig knäna böja.

Och tungt i senhöstnatt jag trår
den kända stigens nötta spår
bland stammar, nakna höga
igenom skog, som slumrar stum
och stirrar fram ur öde rum
en blick, mig tycks som den så skum
ur barnamörderskans öga.

MAGDALENA.

Tack, fröken, för hvad ni läste! Nu har jag det
lugnt och godt,
det är som djupast i själen en underbar frid jag
fått.

Tänk ändå, att hur jag syndat och huru jag brutit
har,
finns dock utaf Nådens semla för mig någon
smula kvar!

Jag minnes den första tiden, som här på Hemmet
jag låg,
då bodde trotset och synden ännu i hjärta och
håg.

Ni hjälpte mig ut ur mörkret, ni gjorde det tyst och
lätt,
just som ni plögade jämka min skrynkade kudde
rätt.

Säg är det ej vår därute? . . . Ah, Pingst med häg-
gar i blom,
med ängar som stå och prunka i doftande rike-
dom,

ah, Pingst — ja, jag minns det tydligt, jag gick till
altaret fram
en pingstdag, när blomstren lyste så hvita på apeln
stam.

Så väl jag kan se det för mig! — En kyrka med blom-
mor och grönt,
med orgeln, hvars stämman hördes så brusande, mäkt-
tigt skönt —
vi lågo vid altarskranket, en rad af flickor, på knä,
emot oss Frälsaren sträckte sin famn från förbannel-
sens trä . . .

Ack, det är nu länge sedan. Och åren ha gått och
gått,
jag rågade utan blygsel med synder min lefnads
mått,
jag månglade med min kärlek, jag sålde min ung-
doms glöd,
bjöd fal mina lemmars skönhet — och det var ej ens
för bröd!

Den stora staden därute — hvem räknar dess of-
fers tal,
och namnen på alla den vigde för evigt åt last och
kval,
de tusende lif som tvina i grändernas skumma
vrår,
där lasten sin gudstjänst firar och ruset i luften
står? . . .

Nej, jag vill dem glömma, glömma de syndernas
år som flytt.
Läs, fröken, mera ur boken, att jag må drömma
på nytt
den stund, då vid altarskranket jag böjde i an-
dakt knä
och mot mig Frälsaren sträckte sin famn från för-
bannelsens trä.

LIKVAKA.

I förstadsgränden står lyktsken matt,
ej höres som eljes glam och skratt,
det är som om marskvällens ljusa frid
lagt vek sordin öfver dagens id.

Och stilla, tigande skaror gå
i arbetsdräkter, mörka och grå,
och fälles ett ord och vågas ett skämt,
det klingar ohördt och dör förskrämdt.

Men borta nere vid gatans slut
i kvällen tonar det psalmsång ut,
på fönster med hvita lakan för
sig lyktskenets matta skimmer rör.

Ett ruckel som alla de andra blott,
dock nyss det en dödsbädd hägna fått,
därinne, inunder smutsgrått loft,
i kvalmet mängder sig granrisdoft.

Och lutad öfver den döda står
en åldrig kvinna med grånadt hår,
i enslig vaka hon sjunger sin psalm,
en psalm om grafven och fridens palm.

Från bordets lampa skälfvande sken
i skymningen smyger gulblekt hän,
blott borta på väggens oljetryck
det envist dröjer, som af en nyck.

Och tydlig mot solkig grund hon står —
en naken ungmö med upplöst hår;
framför hennes fot en man på knä
med guldklang tigger en hymenä.

Ett suddigt machverk af klåparid,
dock bryter det stämningens skära frid,
det grinar sitt skökolöje ner
öfver mor som vid barnets likbädd ber.

Det är som hon stege ur ramen fram,
hon, kvinnan, hvars lif var lång en skam,
som sålde sin natt, bjöd fal sin dag:
— »Du, mor, din dotter var en som jag.

Härnere vid månet gästabud
har guldets suttit som herre och gud,
då ljöd det ej psalmsång, men skri och skratt
slog skärande ut i grändens natt.

Den syndiga vackra, som sålt sig för bröd,
gladt öste ur rikdomens öfverflöd,
tog tanklöst emot, gaf tanklöst bort . . .
ah, hennes saga som min var kort.

Hon kom som jag, oskyldig och ung,
från fäladens torp och hedens ljung,
där doften steg varm i solens bad,
hitin till den mörka, förkväfvande stad.

Här ligger den svart på slättens midt,
en jättepölyp, hvars armar vidt
bland folkets kojor sträcka sig ut —
att stjäla dess ungdom och kraft till slut.

Hon kom och hon föll som vi andra en gång,
så vardt hennes lif en syndnatt lång —
men natten kostar båd' guld och gråt
och skrattet tystar ej kvidans låt.» —

Allt mattare ljus kring rummet slår,
vid dotters likbädd en moder står,
i enslig vaka hon sjunger sin psalm,
en psalm om grafven och fridens palm.

UR "FRÅN LUNDA-
GÅRD o. HELGONA-
BACKEN" 3.

EN VÅRVISA.

Nu kastar hon vinterns hvita dräkt,
vår gamla moder Jorden,
en ungmö ur morgonblunden väckt
af vårens smekande första fläkt,
en trånande kvinna vorden,
som sömmar sin bruddräkt, leende huld,
af grässets grönt och af vifvans guld
i majdagens härliga timmar,
medan luften skälfter, af solglöd brun
och himlen hvälfter en hög paulun,
där fram ur ullmolns drifvande dun
det blåaste sammet glimmar.

Du jungfru, som är mina drömmars brud,
se allt sig till älskog reder,
hvert fågelkvitter fått trånadens ljud,
hvar vindpust bär ett flämtande bud
från blomma som bröllop beder,
det dansas på banan i söndagsnatt,

där är lust, där är lek, där är glam och skratt
och famntag inne i snåren,
och rusig af lifvets jäsande vin
ler Månen mot kvällskyns blekta karmin
ett stort och skinande faungladt grin
ned öfver den vaknande Våren.

Hvad så, att den kort är, vår lefnads hälg,
att söcknets dagar stunda —
nu, nu slår våren i hjärtat revelj,
nu, nu den blommar, vår lyckas sälg,
med knoppar svällande runda.
Vi trå ej att bygga för lifvet lag,
vår älskog är barn blott af vårens dag
och blodet som brusande strömmar —
så räck mig, du unga, din hvita hand
till färd emot Eros' och ungdomens land
medan solen glöder i majdagsbrand
och luften är tung af drömmar.

I PINGSTNATTEN.

Ur natten stiger kyrkans spir —
mot sammetsblått och silfverskir
en grå och suddig teckning —
en jätteskepnad allvarsam
som tyckes svårmod rufva
och stirra mörk i mörkret fram
inunder kopparhufva.

Jag ser mig grå och mätt af år . . .
mot tornets vägg jag lutad står
och letar glömda böner.
Det hvita skägget böljar ner
utöfver bröst och haka,
med bitterhet och harm jag ser
uti mitt lif tillbaka.

Min panna gul och skrynklad är,
i bröstets rosslingar jag bär
ett Dödens mene-tekel;
jag ville göra bön och bot

och synders soning tigga,
men finner endast hån och hot
i mina tankar ligga.

Det är som nu en pingstens natt,
jag kommit, gammal, grå och matt,
att dö bak hemmets tröskel
en junikväll, när månen sig
med helgongloria kröner,
som mina fäder före mig
vid nattvardsvin och böner.

Hvad allt jag velat, var blott flarn . . .
o, att jag kunde som ett barn
mot faders famn mig sträcka!
Men ingen himmel mer jag tror
och inga hvita änglar,
i hjärtats lustgård bolmört gror,
ej pingstens liljestänglar.

Och mumlande blott hån och hot,
jag lutar mig mot tornets fot,
som högt mot skyn sig reser —
en jätteskepnad allvarsam,
som tyckes svårmod rufva
och stirra mörk i natten fram
inunder kopparhufva.

BERCEUSE.

Dofta, dofta hvit syren
uti nattens timmar,
nytänd måne, strö ditt sken,
som i sölfglans glimmar,
se, min kära drömmer där,
där på bänken, blond och skär,
medan klöfvern ångar
ifrån fält och vångar.

Dofta stilla, hvit syren,
stör ej hennes drömmar,
nytänd måne, strö ditt sken
uti gyllne strömmar,
stänk kring hennes blonda hår
gloria af ljus och vår,
medan ljuflig skrider
natt i pingstens tider!

LILITH.

I.

Jag byggt uti min själ ett tämpelkor
där liljans dofter genom dunkel glida,
och under höga hvalf som spännas vida
högtidlig tystnad hvilar, djup och stor.

Som unga jungfrur uti snöhvitt flor
min döda ungdoms känslor ljudlöst skrida
mot korets nisch, där bakom slöjor sida
min längtans aldrig sedda Isis bor.

O, Lilith, Lilith, hvarje vårens natt
när kysk Dianas gyllne skära glimmar
jag dröjer där i dygnets bästa timmar.

Igenom hvalfvets fönster, blekt och matt,
sig ljusets knippen öfver marmorn sila —
och allt är Tystnad, allt är dröm och hvila.

II.

Uti ett skyschakts hotfullt svarta död
sig aftonrodna's röda fackla släcker,
men än en färgglans dröjer, skär och läcker,
likt klangen af en ton, en vek och spröd.

Den lyses upp som af en inre glöd,
den mörka slöjan, som all Västern täcker
och utmed molnets kant en rand sig sträcker,
en strimma dallrande och bleknadt röd.

O, Lilith, Lilith, aldrig sedd, blott drömd!
I detta färgspel är Symbolen gömd,
hvars chiffer fåfängt mina tankar tyda.

Och tiden flyr. Det fogas år till år. —
O Död, mot Ditt Damascus vägen går
att Evighetens dunkla lagar lyda.

PANS FEST.

Känner du Pan, de susande
skogarnes väldige gud! —
Mäktigt som forsars brusande
hör du i våren hans bud,
hör det — och blodet sjudande
susar i ådrornas strömmar,
fyller din själ med bjudande
åtrå och heta drömmar.

Fåfångt till varning klämtande
kyrkornas klockor gå,
fåfångt bönera, flämtande,
stiga mot himlens blå,
fåfångt en ungmö, bäfvande,
händren mot Golgata höjer,
väldig, sin ande kräfvande,
Pan hennes hjärta böjer.

Blodröd å ullmolnets hyende
Astaroths fullmäne ser
huldt på det tysta, gryende,
varma vårlifvet ner,
medan af älskog dårade,
glömmande allt för hvarandra,
stigar, af daggen tårade,
människobarnen vandra.

Känner du Pan, de susande
skogarnes evige gud? —
Mäktigt som forsars brusande
hör du i våren hans bud . . .

* *
*

Härinne, där bland multnadt löf
knappt tråder skyggt ett rådjurs klöf,
och dufvan som sin boning fäst
i ekens stam är tystnan's gäst,
här håller Pan i natten
sin stolta segerfäst.

Hit samla de sig efterhand,
från skilda tider, skilda land,
ur grafvens skuggvärld stigna fram
till lustig lek, till älskogs glam —
de alla, som ej naglat
sitt kött på Korsets stam.

Här syns Anakreon, grå och vis,
och Abélard med Héloise
från fästens sorl att drömma går
i tysta, daggbestänkta snår
inunder samma stjärnor
som förr i söderns vår.

Här skälfter trånande och varm,
med heta kinder, yppig barm
och blicken full af älskogs spratt,
den unga nunnan, som en natt
ur cellen smög att njuta
en stulen lyckas skatt.

Vestalen, som med kvalfull död
fick sona brottet, driften bjöd,
och Hathors präst från Nilens strand
här vandra samman, hand i hand,
å stig som praktfullt lysas
af bålets röda brand.

Stödd mot en mossgrå furas stam,
står Pan den gamle allvarsam;
från elden purpurskimmer slår
kring väldig tors och raggigt hår —
fri emot nattens bakgrund,
han hög och hotfull står.

Med harm i blick och knuten hand
han skådar ned mot skogens rand,
där öfver slummertysta byn
en kyrkspir höjts mot vårblå skyn;
hans stämman vredgad skälfter
och mörkt är ögats bryn:

»Du lefnadströtte, bleke Krist,
du tror att jag mitt välde mist,
att ramlad är min kungastol
och för din stjärna släckt min sol,
men — hvälfves vårnattshimmel,
så blå som en viol . . .

»Då, nazaré, då är det mitt,
det släkte, som så fromt och blidt,
nyss låg kring altarskrankets rand
och kalken tog ur prästens hand,
ja mitt, så sant som böljan
slår skum mot stenig strand:

»Jag gjuter eld i jungfruns blod
och ger till kyss och famning mod,
i blommans doft jag trånad strör,
i nattens stund jag vaktjänst gör,
när flickan älskarn famnar,
att gumman ej dem stör.

»När mö åt gråskägg trohet svär,
jag henne lönligt svika lär,
jag sliter band och bräcker ed
och löften brinna ner som ved —
den himmel, du blott lofvat
jag ryckt till jorden ned.

»Du led för släktet Korsets död;
jag bjuder livvets varma glöd,
jag reder skogens äng och snår
till bröllopsäng, som bäddad står,
när Venus' fackla brinner
hvar natt i vaknad vår.

»Hvad yfs du då? — Du pekar skyggt
på tämplen folket åt dig byggt
och där din bleka tro man lär;
men hvarje skog mitt tämpel är!
Du Satanas mig nämner —
det namnet stolt jag bär.

»Ja, Satanas, som aldrig vek
för dopets funt, men kom med lek
med lust och skratt till mänskans son,
som lärde honom kyssars rån
och mot din hvita himmel
slog högt sitt spotska hån!

»Ja, Satanas, revoltens själ,
som städse stungit härskarns häl,
Förnekaren, som aldrig böjt
sitt hufvud, där en dogm sig röjt,
men städse tviflets fana,
den purpurroda, höjt!

»Han är just jag. Du möter mig,
hvarhälst den slingrar sig, din stig;
jag står vid kyrkans gallergrind,
jag rodna'n är på ungmöns kind
och lifsens kraft i fröet,
som bärs af slumpens vind . . .»

Han tystnar, Pan. Mot österns rand
där solen står i blodröd brand,
hans mörka öga tankfullt ser. —
Det dagas rosigt mer och mer.
Sin hand han sakta höjer —
och bålet slocknar ner.

UR "FRÅN LUNDA-
GÅRD o. HELGONA-
BACKEN" 4.

DEN OKÄNDA.

Du som i gatans brokigt vackra vimmel
förbi mig gled en stackars enda gång —
en vårens afton under pärlgrå himmel
med luften fylld af vildgåssträckets sång;
liksom i blåa böljor svept låg staden
och månen rundade hvar skarp kontur
och sträckte sirligt längs den långa raden
af stela hus ett guldblankt stuckatur —
du, som mig gled förbi, likt drömmens syn,
med röda floret öfver hvita hyn . . .

Du vet ej, att en helgedom jag timrat
och rest ditt minne djupast i min håg . . .
Hvad solskensklarast i min tanke skimrat,
hvad lödigt vägts på mina känslors våg —
flyktiga syn, som drifver utan rötter,
likt bruten näckros, på min hågkomsts ström; —
allt, allt jag lagt det tyst för dina fötter

i enslig vaka och i nattens dröm.
Hvar bragd jag lekt och hvarje diktadt dåd
med sina böljor smekt din klädnings våd.

Liksom en fjäril, skimrande i solen,
när vår det är och ängen blommar vän,
du gled förbi med suset utaf kjolen
vid spänstig gång kring rosenrunda knän.
En fjäril! — Skuggan dallrar än af vingen
på mina tankeblomsters vissna blad,
och i dess spel de stela, döda tingen
få lif och mening, stå ej blott på rad.
Och hvarje blomma speglar i sin skål
en stor, en lefvande och rik symbol.

Okända mö, som stolt i gatans vimmel
förbi mig drog en enda, fattig gång,
när pärlgrå spändes vårens ljusa himmel
och vildgåssträcket fyllde kvällen med sång,
ur fjärran tag min åtrås hymn, den röda,
och frömjölsstänket af min längtans sång,
min trånads toner, klingande och spröda
och vemodsvisan af en saknad lång —
du hvita fjäril, som förbi mig gled
och sjönk i mänskoströmmens böljor ned!

SÅNINGSMANNEN.

Öfver åkern såningsmannen skrider,
kornet strör han ut med solbrynt hand,
marken ångar varmt i vårens tider,
längst i fjärran blänker hafvets rand,
vårens tystnad vidt kring slätten hvilat,
hvit i solen står en kyrkas spir
och ur häckarne af kala pilar
lyser det af hängens silfverskir.

Såningsmannen vandrar öfver fälten
ödets stilla, målmedvetna gång,
för hans öga skimra åkerbälten
soligt ljusa under lärkors sång —
soligt ljusa, vida fält, som bida
lifvets rika sådd på ondt och godt,
men med molnens snabba skuggor glida
mänskoöden öfver teg han sått . . .

Glida skuggspel snabbt men i hans öga
ej en flyktig spegling ens de få,
mänskolott hans tanke bryr så föga,
lust och ve han aktar ej uppå,
mot det fjärnas blå han skrider fram,
som ett öde gåtfullt allvarsam.

I hans sinne susar det af röster,
jordens bundna drömmar grant han hör —
drömmarne om riket bort i öster,
där en evig sol sitt skimmer strör
och där vajande i vindens sus
kornets skördar spegla dagens ljus.

Astaroth han skådar, lifsbegärets
stolta drottning, född i Blommans skål,
medan purpurflamligt öfver skärets
nakna åsar glödde solens bål,
och på strandens guldsand mö och man
skälfde till när första kyssen brann.

Bortom rum och bortom tidens gränser
ser han lyckans ö i österled,
högt på klippan kungaborgen glänser,
speglad skimrande i hafvet ned,
och på tornets tak Astarte står,
röd af solens brand i blonda hår . . .

Såningsmannen öfver slätten skrider,
jordens bundna drömmar grant han hör,
trånande till sol och groningstider,
leende mot kornet som han strör,
bidande att uti ax och strå
tankelifvets stolta blomning nå.

Och han vandrar stilla öfver fälten
ödets säkra, målmedvetna gång,
för hans öga ligga åkerbälten,
glittrande i sol af lärkors sång —
men med molnens skuggor jaga brådt
mänskoöden öfver teg, han sått.

DEN FÖRLORADE SONEN.

Vid alfarvägen står ett rosenträ,
där våren strött sin fagra rikedom
af skära, bleka knoppar, röda blom. —
I solig dag jag böjer tyst mitt knä
vid allfarvägens vilda rosenträ.

Från fjärran kommer jag. I fjärran land
min arfvedel jag spillt i synd och skam,
bland lustans ängder drog min färdsel fram
med snabba steg på afgrunds djupets rand
— min arfvedel jag spillt i fjärran land.

Ej mer vid gästabud jag rosor strör,
min vandring stödes nu af tiggarns staf,
min sista aftonvard var svinens draf,
hvar hälst jag kommer, gilletts glam jag stör
och gästabudet står jag utanför.

Nu färdas åter jag i hemmets ängd,
bland gröna buskar hvita häggar stå,

jag skönjer svalflykt strecka luftens blå,
och ängen lyser vän af blomstrens mängd,
där fram jag färdas uti hemmets ängd.

Ur fjärran skönjer jag min faders hus,
grå sitter han därinne, böjd af år,
och ingen solglimt till hans hjärta går,
ty sorgen släckt hans ögons klara ljus
— sin son han bidar i det tomma hus.

Och dock — ej ångerns mask det är som tär
min lefnads träd och gör så blek min kind —
jag strött mitt lif för hvarje himlens vind,
dock ej den sorgen gör mig stort besvär,
ej ångerns mask mitt lifsträds rötter tär.

Men i min själ all ledans tomhet bor,
vid allt jag tröttnat har: vid vin och mö,
vid lutans lek och kvinnoskuldrors snö;
mig världen syns en öcken, gränslöst stor,
ty i mitt hjärta ledans tomhet bor.

Så vill jag hvila här vid rosens trä
i hemmets ängd och glömma gångna år,
tills ärren växa öfver alla sår.
— För glömskans höge gud jag böjer knä
vid allfarvägens röda rosenträ.

EN CAMÉE.

(Efter Algernon Charles Swinburne.)

Det var en bild, där Lustan syntes skrida
— med blodrödt målad på en guldgul grund —
från ung till gammal, frestande hvar mund
och Smärtan sken som eld invid dess sida.
Den fala Njutningen sin sold sågs bida,
och kring dess handlof kalla fingrars rund
slöt Mätnaden, som drifves hvarje stund
omättlighetens törst och marter lida.
Och kval och synder följa deras spår
och sära brånader, dem hatet när,
likt djur med fenor och med vingar spända.
Men längre bort i dunklet Döden står
invid en öppen gallerport som bär
på rostadt lås ett inskriftsord: Törhända.

EN JUNGFRU VANDRAR ÖFVER ÄNGEN.

En jungfru vandrar öfver grönan äng,
det doftar fjärran och det doftar när.
Den jungfrun vandrar till sin hjärtans kär.
Då Majus luckrar hagens örtasäng,
en jungfru vandrar öfver grönan äng.

Mot väster vandrar hon, där sol gått ned
och röda rosor stå i himlens rand.
Sju slag af örter bär hon i sin hand,
sju sära formler signa hennes led
i villsam afton sedan sol gått ned.

Nu är den fagra tid, då blomstrens tal
i skog och mark blir större dag för dag,
då Herrens öga ser med välbehag
till minsta kryp i jorderikets dal
och Herrens ande gläds åt deras tal.

Krist signe oss i denna sälla tid
och skänke lyckan åt vår hjärtans kär,
att liksom ängen gräs och örter bär
må i vårt hjärta spira vårens frid —
Krist signe oss i denna sälla tid!

EN GAMMAL PINGSTVISA.

Nu är pingest-tid, nu är sommarn när,
den ljufveliga och sköna,
alltredan hæggen sin blomskrud bär
och turtreln hafver sin maka kär
att hennes kärlighet löna;
lavendeln frodas i örtasäng
och alla de fagra blomster på äng
Guds godhet evinnerligt prisa —
och par om par gå piga och dräng
att sig uti polskorna visa.

Hvi skulle jag ensam sörja då,
när alla andra sig glädja?
Jag må väl ock själf i dansen gå
allt med den käraste, jag kan få,
om Herren det vill tillstädja.
Ty ljufvelig pingest-tiden är,
och mången underlig känsla plär
i jungfruns hjärta den vålla —
och det skall vara vid pingest-tid
som jag skall mitt bröllop hålla.

UR
"VILDVIN OCH VALLMO".

FRAGMENT UR
"EN DRÖM OM KÄRLEKEN".

Hon lyddes. Med prassel af grenar,
som knäcktes för trampande fot,
öfver ungskog och mossiga stenar
en skepelse kom henne mot.
Af purpur och skarlakan blänkte
dess mantel i flammande glöd:
Det är kärlekens guddom — hon tänkte —
som styr öfver lif och död.

Framför henne väldig den dröjde,
dess blick som en eldslåge sköt,
och lyftade handen röjde
den kraft, som musklerna knöt.
Men rundtom hjässa och äne
en törnekrona sig slöt,
och ned öfver mantel och spänne
det droppande blodet flöt.

Det är kärleken — åter hon tänkte —
det är han, som tänder i brand,
som lyckan åt världen skänkte
med Venus på hafvets strand.
Ej kommer han blyg och trånar,
ej går han försagd till skrift. —
Han stjäler, dräper och rånar
i lydnad af blindaste drift.

Som blix i natten han skrämmer,
som stormen sopar han fram,
hans hand som ett skrufstäd klämmer
om strupe, blodröd af skam,
i åtrå och lust han hamrar
med blodet på tinningens städ,
han hviskar i jungfrukamrar
och jublar bland skogarnes träd.

Och den är ej född af kvinna,
som kall mot hans maning står,
när pulsarna banka och brinna
och blodet susande går. —
Evoe! Med brännande kinder
vi nämna oss Venus' barn
och knäa för henne, som binder
med driftens oslitliga garn! . . .

Det är kärleken. Kring sitt änne
en krona af törnen han bär,
och mantelns gyllene spänne
af bloddropp gnistrande är.
Gethsemane kval han känner
och ångestens bittra svett,
och hemskt i hans öga bränner
det kval, han sig själf beredt.

Från gråt i trånadens nätter
han kommer . . . från maktlös strid;
för hvarje fotsteg, han sätter,
en bröstkorg krasar därvid.
Af sorger och synd han sömmar
sin mantels yttersta flik,
af barnamörderskans drömmar,
af föderskans vilda skrik . . .

Och ändå! Vårt knä vi böja
för honom, som Venus oss gaf,
som lät henne hvit sig höja
ur skummigt blödande haf. —
Evoe! Med brännande kinder
vi nämna oss Venus' barn
och knäa för henne, som binder
med driftens oslitliga garn!

LIFVETS HYMN.

Af mogen sommar doften mot mig strömmar,
och månen glimmar blank på sammetsky —
den lysa skall min bröllopsvakas drömmar,
skall lysa dem i högt och festligt ny!

Jag träder ut på daggigt våta ängar,
där kornknarr'n fjärran hörs ur nattens blå.
Het är min kind; från mina nervers strängar
till lifvets allmakt stolta hymner gå.

O, denna sång af blod, som mäktig brusar
i mina ådrors konstfullt väfda nät,
af tankars spel, som genom hjärnan susar,
och rytmen af min vandrings snabba fjät!...

Tag mot den Du, hvars gåta ingen tyder.
Du som ej kvinna är och ej är man —
du underbara makt, hvars bud jag lyder
i stilla glädje, att jag lyda kan!

Du, som än dold i nattens mörkblå slöja
med stjärneögon skådar, gåtfullt stum,
hur solar slockna och planeter böja
ellipsens banor i det tomma rum —

Än flammar svafvelgul i blixstens lågor
och röd i vinet emot kvällens sol,
som doften är i kvinnohårets vågor,
i junis vildros och aprils viol!

Du tysta kraft, som uti fröet sväller,
i pollenröken öfver ängen står,
som rundar knoppar och som knyter celler,
när jorden aflar uti fruktsam vår!

Venus Urania, som är och blifver,
alltsedan ljuset första gång sig tändt,
som skapardriftens segertecken skrifver
i gyllen skrift på nattens firmament!

Du underbara makt, som lifvet föder,
nej, själf är lifvet uti hög mystär,
som evigt sjuder, blossar upp och glöder,
och i hvars världshaf själf en våg jag är! —

Tag mot den hymn, som ur mitt väsen strömmar,
tag mina nervers unisona sång,
min hjärnas sus af tankar och af drömmar,
den fasta rytmen utaf blodets gång!...

UR SONETTSERIEN:

"IN MEMORIAM"

Ja, skumma, skumma Eros stigar gå
bland vildmarkssnåren i vårt väsens klyfta,
där ungdomsårens brustna drömmar snyfta
och längtans vårnatt skymmer dunkelblå.

Emot det obekanta städs' vi trå,
till mål, som alltid svika, jämt vi syfta,
och längtansfullt vi våra händer lyfta
upp mot den himmel, som vi aldrig nå.

I nuets stund mot framtiden vi se,
i lyckans famn vi trå till sorgens ve,
i kval till lust och uti lust till smärta —

och när vår älskade med frigjordt hår,
bachantiskt yppig, oss till möte går,
vestalens bild vi bära i vårt hjärta.

DET ÄR EJ ALLTID MAJ.

(Efter *Longfellow.*)

Det soligt är och luften ren,
mot höjden svalans kvitter går,
och borta uti almallén
hörs sidensvansen båda vår.

Så blå sig flodens ringlar sträckt,
som fram ur himlens blå den kvällt,
där, bidande en västlig fläkt,
de tunga molnen ankar fällt.

Och nytt är allt — så knopp och blad
i almens topp, där vind har ro,
som takets redan, rad vid rad: —
ej fågel finns i fjorårsbo.

Allt fägnar sig i ungdomsfröjd,
i kärlekslyckans öfvermått
och lånar ifrån himlens höjd
all nattens ljufva vekhet blott.

Du mö, som till min visa lyss,
med känslans lustbåt lagd på svaj,
njut af din ungdom, knoppad nyss —
ty, ack, det är ej alltid maj!

Var glad, att våren är dig när,
dess guddoms-makt dig anförtro;
snart lifvet dig sin sanning lär:
ej fågel finns i fjorårsbo.

NATT.

(Efter *Paul Verlaine.*)

I skogen faller
ett månhvitt sken,
ur löfvets galler,
från hvarje gren
gå röster sära...

Du enda kära!

På tjärn, som hvälfver
en spegling mörk,
silhouetten skälfver
af strandens björk,
där vind har gömma...

Kom, låt oss drömma!

En stillhet vida
och djup af fred
nu tyckes glida
från himlen ned,
hvars stjärnor glimma...

I stämningstimma.

EN HAFSSNÄCKA.

I kvällens djupa ro vid havets strand
vi stodo; knappast steg och föll en våg.
I sanden vid vår fot en snäcka låg,
du tog den upp och lade på din hand.
»Det varslar vallfart», sade du och höljd
i tystnad stod du liksom jag. Vår blick
i tankfull skådan öfver hafvet gick.

O, pilgrims-syster, som med mig är sköljd
ur djupen upp på denna sära strand
med svaga ekon från ett okänt land!
Den våg som fört oss hit på morgonsvall,
oss återför i kväll. Den komme då!
Ty liten snäcka — det vi väl förstå —
af hafvet vaggas ömt, ej krossas skall.

EXCELLENSENS DÖDSBÄDD.

Det är maj. Med blad och blommor våren kommit
segerviss,
strött sin snö på apelns grenar och sitt guld i hvit
narciss,
re'n i skogens snår och skrefvor stå konvaljerna i
blom,
slösande i ljumma dagar ljufva dofters rikedom.

Som en väf af ljus och glitter ligger insjön, blå och
vid,
och i slottsalléns kastanjer skönjes glans af blom-
ningstid —
men den gamle excellensen kan ej, som han förr var
van,
dag från dag, hvar morgon följa vårens stolta seger-
ban!

Mellan hvita lakan bäddad, nu han hvilar trött och
matt,
skönjer utan fruktan skymma Dödens stora, tysta
natt,

grå af år och mätt på dagar, bidar han med lugn den
stund,
då hans gamla skumma öga lyckas skall i drömlös
blund.

Och han ser sitt lif försvinna liksom seglaren en
strand,
hvarje timma honom vaggar närmare mot Dödens
land
mot det obekanta, mörka, i hvars skymning in de
gått,
alla, som i gångna tider vid hans sida fordom stått.

Så, just så han alltid önskat lämna livvets gilleslag,
slockna utan kamp och plåga, slockna ut en vårens
dag,
medan solig dager leker öfver slottets gamla park
och den unga safven jäser, sjudande bak skroflig
bark.

Excellensen ler i drömmen. I sin smala, hvita hand,
håller han ett knippe blommor — sändebud från
vårens land,
doftande konvaljer, brutna nyss i stilla, daggvåt skog,
medan öfver snår och dunkel morgonsolen skimmer
slog.

NARCISS.

Den skäraste ton som sprungit,
ur nervernas lyra fram,
som dallrat, smekt och förklungit
i månsken på björkhvit stam,
i månsken på sida ängar
och daggiga blomstersängar —
den hvita, hvita narciss!

Hör! Vipornas skri i natten
långt bort öfver stilla mad —
ett sorl af rinnande vatten
längs susande alars rad —
syrenernas kroppar svälla,
i grenarne safter välla —
den hvita, hvita narciss!

Hvem är det som stilla skrider
bland rosendegårdens trä'n? —
En drömsyn från svunna tider,
från sekler som runnit hän —
Ur skugga i ljus hon träder,
skön jungfrun i svallande kläder —
den hvita, hvita narciss!

UR SERIEN:

"IDYLL".

Det var en sådan kväll, som Venus föddes
ur skumhvit våg och vaggades mot land
där öfver mörka skogar tyst förglöddes
i bleknad rosa aftonrodna's brand.

En sådan kväll omkring oss nu sig hvälfver,
på mattblå himmel stryka strömoln fram,
än vårens knoppning tveksamt står och skälfver
som månens ljus på björkens hvita stam.

Men sälgens hängen re'n fått silfvergrånad,
och vipan häckat uti säfvens sus,
och öfver slättens vida, tysta blånad
har solen sållat livvets gyllne ljus.

Längs insjöns strand, där gräsen börjat spira
som fina trådar upp ur fuktig sand,
vi vandra samman — våra tankar vira
sig i hvarandra till ett rosig band. —

En rosig länk, som oss vid lifvet binder,
vid vår'n, hvars pulsslag rundt omkring oss slår:
det röda blod, som purprar våra kinder
är ett med safven, som i stammen står.

Blek är den tro, som lånar andevingar,
och blek den kärlek, som blott Psyches är —
men genom våra nervers luta klingar
en ton af längtan och af rödt begär.

En våg af blod upp mot din tinning stiger,
din mun du bjuder mig till fuktig kyss,
den luft, som aftonsvalkad kring oss tiger,
till våra hviskningar med andakt lys...

Det var en sådan kväll, som Venus föddes
och steg ur skumhvit våg på gulröd sand,
när öfver västerns skogar tyst förglöddes
i bleknad rosa aftonrodnan's brand.

UR SERIEN:

"IDYLL".

Du räckte mig ej din hvita hand
vid altaret böjd på knä,
jag tog den en dag med blod i brand
till älskog och hymenä.

Med hårets glittrande gyllne man
den trånfullt bidande stod —
en hymn åt den gamle gode Pan
i lefvande kött och blod.

Rundt om oss vinden orgier höll
i blommande videsnår,
ett rykande regn af frömjöl föll
ned öfver ditt blonda hår.

Det vigde dig in. Du gaf dig hän,
sjönk blek och blond till mitt bröst.
Vi hörde med andaktsböjda knän
naturens mäktiga röst.

Den klang ur luft, och den skalf ur jord
ur blånande sky den ljöd:
ett mummel af gåtfullt dunkla ord,
ett mummel, som steg och sjöd.

Vi hörde. Då stod för vår blick en syn —
en kvinna med barn på arm,
med hotfullt bågiga ögonbryn,
men blicken strålande varm.

Hän öfver oss tyst sin hand hon höll
till nådigt skyddande hägn —
och från den arm, som hon sträckte, föll
välsignelsens pollenregn.

MINNEN.

Mörk ligger parken. Sällsamt aftonvinden
i trädens dunkel går med stilla sus,
och vaktande den gamla gallergrinden
ur skuggan skiner trädgårdsmästarns hus.

Min väg mig åter fört till kända ställen;
det slumrar hågkomst kring mig hvart jag går,
och höstlig doft i stjärntyst klara kvällen
är vek af minnen från ett dödt: i går.

De vakna upp; på mina steg de bida
och mörkret susar af en svårmodssång:
jag ser dig åter vandra vid min sida
som fordom här vi gått så mången gång.

Din hand jag håller i min egen sluten,
din hand som lätt en flyktig tryckning ger;
en blekgul aster från rabatten bruten
på barmens böljgång gungar upp och ner...

Ja, det är du — och ändå ej densamma,
liksom ej parken mer densamma är;
min tunga länge redan slutat stamma
dit namn i längtan och i trött begär.

Och ensam går jag. Ensam vill jag böja
min vandrings väg långs skum och skuggad gång,
där inga minnen vemodstunga dröja
och intet sjunger det förflutnas sång...

Mörk ligger parken. Tungsint aftonvinden
i gula kronor går med sällsamt sus,
och vaktande den gamla gallergrinden
ur skuggan skiner trädgårdsmästarns hus.

SEPTEMBER.

September, underbara, trolska månad
med hektisk ros och lilja i din hy,
med kvällar dallrande af drömfin trånad
och vilsna färgers spel på västerns sky —
dig älskar jag; min tankes värld du fyller
med öm och sorgset stilla strängalek,
ditt bleka leende min dag förgyller,
ditt spröda vemod gör min afton vek.

En drottning är du, som med lyftad spira
i stum begrundan öfver landen ser,
kring dina skuldror rankans blad sig vira,
och från ditt änne falla drufvor ner;
men bakom all den rikedom, du öder,
förgängelsen står hotande på lur,
och under grenarne, där frukten glöder,
syns löfvet visset på spalierklädd mur.

I läckra färger samlar du det sista
af sommarrågans stolta öfverflöd,
men hvarje ton i svårmod tyckes brista

och hvarje dager dallra bort i död;
din blomstring är den re'n af frosten märkta,
som blossar upp en stund i lifsbegär
med all sin skönhets lockelser förstärkta
af själfva tanken, att så kort den är.

Se astrarne, som på rabatten skrifta
i doftlös fågring sin melankoli,
och skogarne, där löfvens färger skifta
i sällsamt ängslande disharmoni! —
Och dock hur fin och skär en stämning skälfter,
du blida drottning, öfver dina land,
när himlens kupa skylöst blå sig hvälfter
och dagen slocknar röd i kvällens brand!

Ty älskar jag dig underbara månad,
du sköra band emellan lif och död,
du gyllne tråd i årets bleka spånad,
som lyser dallrande af glans och glöd...
Lik den kärlek är, den aldrig funna,
som städse längtat i mitt hjärtas slag. —
September, blossande och snart förbrunna,
du drufvobringande, min hyllning tag!

EN VISA.

Det faller ett gulnadt löf på min väg,
min ensammas vandrings vanda väg —
rundt kring mig en höstkvälls tystnad står
med tungsint himmel i bleknadt rödt,
och trist och trött
jag går och går
den stig jag ofta nött.

Så tomt och så tyst det är i min själ
hvad bryr mig livvets ve eller väl,
om timmarne rinna gagnlöst bort
och svinna som löf i vindens fång...
hör höstens sång:
all lust är kort —
men sorgen, sorgen lång!

HÖSTLANDSKAP.

Oktoberkväll. Ur skorstensröken,
som stiger öfver halmtäckt by,
ser månen fram — som blårodt lyser
ett drinkaranlet ur en tobakssky.

Tyst, tyst är allt. Från jord och himmel
ej hörs en ton, ett dämpadt ljud.
Å gråhvitt ullmoln aftonrodnad
stänkts ut som blodfläck på en ullig hud.

Men eljest kraftlös blånad bara.
Och vemod. Slut är lifvets vin. —
Är som sitt sista rus det gånge
i höstkvällsmånens tysta drinkargrin.

OKTOBER.

Bak glesnadt snår står himlen kall och gul,
från parkens lönnar falla bladen röda.
Oktober gömt i lada och i skjul
de sista kärfvarne af markens gröda.

På blomrabatten, där i sommarns tid
resedan ångade sin doft, den rena,
en stackars ensam aster, blek och blid,
än dröjt sig kvar i frusen höstkväll sena.

Min själ jag stämt i moll för vinterns ro,
för skymningsstunder medan brasan flamar,
då öfver alla minnen ärren gro,
som mossan öfver namn i trädens stammar.

Snart falla skall en kväll den första snön
och slagan höras dagen lång från logen,
och isen spännas hvitblå öfver sjön
och yxhugg falla i den tysta skogen.

Du svunna sommar, rik du var och huld,
när juni strödde blåklint ibland rågen,
när varm augusti kom med kornets guld,
och julis neckros gungade på vågen!

Jag mins dig som en dröm, en gyllenljus:
jasminen blommade i parkens dunkel
och ängen, hägnad kring af skogens sus,
bak speglad solens öga: gul ranunkel.

Ja, rik du var... Och nu är armod blott
det sista minnet, som du kring dig stänker:
där nyss du reste blomsterns stolta slott
en blekgul aster tyst sitt hufvud sänker.

Bak glesnadt snår står himlen kall och gul,
från parkens lönnar falla bladen röda —
oktober gömt i lada och i skjul
de vissna kärfvarne af sommarns gröda.

SENHÖSTSTÄMNING.

De hvirfla i vinden, de torra blad —
åstad, åstad!

Det är höstens stora flyttningsdag,
det är slut på sommarens gilleslag,
nu årets afton lider
och hän genom skogen glider
förgängelsens kalla drag.

Se, månen lyser så röd å sky
i blodigt ny.
Han bådär örlig, han bådär krig,
han bådär döden för dig och mig
och pestilentiens fador,
där höljd i smutsiga trasor
han vandrar på öde stig.

De hvirfla i vinden, de vissna blad —
åstad, åstad
långs stiglös stråt, genom täta snår!...
Men bak oss lurande döden går —
i soltorra blad det prasslar —
hans lie det är som rasslar
så tätt, så tätt i vårt spår.

NOCTURNE.

Nu dämpad, blekgul dager
och skarpa skuggors spel,
blott fjärran längst i väster
står skogen, svart och stel.

Så tyst, så tyst och stilla:
ej ens en bandhunds skall,
ej ens en färg, som skiftar
från vissnad klöfvervall.

Men hvitnadt gult på marken
och hvitnadt blått i sky,
där ej en molntapp stänger
dess gränslöst vida vy.

Det är, som hade utan
ett enda dödsqualsskrik
det sjuka lifvet blifvit
med ens ett stelnadt lik.

Och öfver jordens tystnad
novembermånen står —
en åldring, lutad öfver
en annan åldrings bår.

(INLEDNINGSDIKT.)

Min tankes lustgård sig till ödsmål bytt,
där inga vårrägn öfver gruset sila,
syrenens blomsterglöd af blått och lila
har brunnit ut och tändes ej på nytt.

Det vissnar, vissnar. Vårens friskhet flytt,
ej mera dofters spel ur dunklen ila,
men gräs och blad i våta sanden hvila
och eftersommarns tystnad faller lydt.

Och dock ibland en natt, en klar och stor,
när himlen glittrar ljus som pärlemor
och månens guldglans öfver jorden skiner...

en doft jag känner smyga mot mig blidt,
ur löfvets mörka massa skymtar hvitt —
och tyst jag bryter dem, min dikts jasminer.

HYMN TILL DAGEN.

Du unga dag hvars första gryning skiner
och smyger skygg bak fällda rullgardiner,
tills plötslig rosenröd en strimma slår
i rummet in och lyser alla vrår —
kring bädd som sömnen flytt i nattens timmar
ditt klara ljus på skrynklat örngått glimmar —
du stora, rika, gyllenvarma dag,
djupt ur mitt hjärta hell och hälsning tag!

Hur stolt du skrider stilla öfver landen
med morgonrodnans rosenknopp i handen!
Hän öfver himlens mörkblå fält du går
med strömolns fladder i ditt blonda hår;
din friska andedräkt kring nejden strömmar
och fejar undan nattens tunga drömmar,
med enslig vakas ångestfyllda skräck
ditt ögas löje drifver godsint gäck.

Ty du är mild och god mot allt som lider,
du hjälper grubblaren i tankens strider
och visar drömmaren i blixalik syn
Fata Morgana hägrande ur skyn;
den son som vilse gick i vida världen
du lyser vänligt fram till hemmets gården
och strör ditt glitter på hans bleka kind,
när trött han slumrar under gårdens lind.

Den hulda är du som sig rikt förbarmar,
du rycker sjuklingen ur feberns armar,
och fågeln som med vinggömdt hufvud sof
i rena drillar sjunger högt ditt lof.
En flod af guld du öfver fälten silar
där sådden bidande i myllan hvilar,
din hälsning råmar kon i klöfvervall,
och rundt kring slätten svara hundars skall.

Hur ljust är allt! Det glitterar öfver ängen
och daggen droppar ifrån björkens hängen,
i tåget rycker båten, lagd på svaj,
och göken gäcker uti vårgrön maj.
Från holkens pinne höres staren kvitter,
där svart mot väggens hvita kalk han sitter,
vid brunnens ämbar gårdens piga står
med bara armar och med sollyst hår.

Nu vaknar skogen. Mellan mossgrå stammar
en gyllne dager öfver marken flammar
och stänker öfver snåren vänt sitt gull,
där hasselns buske står af hängen full.
Och dimman lättar. Ulligt hvit den rinner
mot brynets ljusning som i purpur brinner,
i morgonpurpur. — Hell dig dag som grytt
och nattens skräck i ljus och jubel bytt!

HÖSTMORGON.

Sol och glitter kring vida världen!
Skogarna rodna af höstens brand,
dallrande stilla vaggar fjärden
kring blått förtonande skärgårdsland.

Böljande morgondimmor skyla
ängarnas armod och vissna snår. —
Härliga höst! Din friska kyla,
viddernas hälsning, mot mig slår.

Svala tankar och ro du bringar
från arla morgon till särla kväll,
sång som inne i själen klingar
likt vandrarens steg mot bergets håll.

Tyst står skogen, dess fred ej störes,
tystnadt är fågelkvittrets glam,
endast ur fjärran stundom höres
en hackspetts klapp mot en murken stam.

Dunkelt rönnarnas drufvor glöda,
och björken gulnat i nattens frost,
lingonets reffvor lysa röda,
och markens matta är brun af rost.

Morgondagg och höst öfver världen!
Hälsning från hafvet vinden bär.
Dallrande stilla vagnar fjärden
i soligt glitter kring blåa skär.

DANAE.

Cytisers snår fontänens bäcken hägna
och stänga ute morgonsolens brand,
det juli är, och öfver skålens rand
från böjda grenars bugnad blommor rägn.

Då prasslar det i löfvet. Ung och fager
på hällens kant en naken kvinna står,
i gyllne skimmer lyser hennes hår,
men skär är hullets ton af sommarns dager.

Med sänkta ögon hon mot bilden ler
som vattnets klara spegel återger
i ram där himmelsblått med grönt sig enar.

Ett blomrägn faller tyst från snårens grenar,
ett rägn af guld — och i dess råga, se,
af guden famnad skälfter Danae!

MARMORJUNGFURUN.

På högsta tornet af ett ödeslott,
orörligt stilla emot himlens blånad,
med gesten bräddad af oändlig trånad
en marmorjungfru sedan sekel stått.

Med sina stela ögon har hon sett
hur åren gått som förvårdagens skyar
i ändlös växling öfver slätt och byar,
hur senhöst gråtit och hur sommar lett,

hur släkten knoppats, stått i blom och dött,
hur skönhet falnat och hur tiden strött
likt vissna löf i vinden mänskoöden.

Men känslolös för sorg som lyckas lott,
hon skådar allt förbi och bidar blott
sin trånads brudgum bakom aftonglöden.

GAMMALSTÄMNING.

Den gamla prästgårdsparken
står åter löfvad, står i blom,
med solskensspel på marken
i gyllen rikedom.

Min gamla bänk jag funnit har,
inunder linden står den kvar —
en lind med namn i barken
från längst försvunna dar.

Så månet halfglömdt minne
ur dunklet springer fram i ljus,
jag lyss med dröm i sinne
till trädens sakta sus. —

Du gamla park som öde står
sen många, många långa år,
hvad döljer du därinne
i vildt förvuxna snår?

Jag känner mot mig strömma
en sälsam doft af gammaltid,
den slår ur hägn och gömma
så aningsfull och blid. —
Är ej som plötsligt glänste fram
just där bak valnötsträdets stam
två ögon, grå och ömma,
hvars blick är allvarsam?

Med fager glöd på kinden
så ung och späd och fin hon står,
och ystert leker vinden
bland hennes blonda hår.
I blus och kjol af skär linon
går prästens dotter än en gång
i väntan fram mot grinden
och blomstervirkad vång.

Där hägg och apel rister
sin blomstersnö i solig lid
vår lärde herr magister
så ofta gått en tid. —
Hvad diktar han i vårens ljus?
Homilier ej för Herrens hus,
ej går han sträng och bister
till doms med syndens rus?

Han lockas mot sin lyckas
och längtans stängda gallergrind,
där heta händer tryckas
i lön som kyss på kind,
där orden tolka skyggt i glöd
två unga hjärtans lust och nöd
och jordens armöd smyckas
med löftets öfverflöd...

I liden leker vinden
som förr med apeln's fallna blom,
men platsen invid grinden
är längesedan tom,
den lyckodrom som en gång var
i tidens böljsvall sjunkit har,
och blott den gamla linden
bär namn i barken kvar.

MAJDAGSDRÖM.

Du lutar ditt hufvud i finhylt hand,
det är maj med blommande häggår,
solsken spelar på gårdens sand
och glittrar på hvita väggar,
hög är himlen, blånande ren,
blom det snöar från apelsn gren,
hästen i stallet gnäggar
och skrapar mot spiltans sten.

Ser jag dig så, min håg blir vek
och grundar på kommande tider —
vår som födes i råga och lek
skall dö i armod och strider,
lycka som syntes dig hel och full,
midsommarblomst med solens gull,
vissnar när hösten sprider
löf öfver fuktig mull...

Stör jag din dröm, din majdagsdröm,
barn som mognar till kvinna? —
Tomt var mitt tal, dess mening glöm,
låt det som sand förrinna,
än är du lifvets bjudne gäst,
njut hvad det skänker störst och bäst
än medan facklorna brinna
klart vid din lyckas fest!

IDYLL.

I friska gräset hvilar hvit din hand,
som rosor fingrens spetsar lysa röda,
ditt öga ler, och solens strålar flöda
från sky som böljar öfver gröna land.

Vid horisonten hafvets silfverrand,
men rundt omkring oss sommarns blomstergröda,
där kungsljus blossa och geranier glöda —
och tiden rinner som ett timglas' sand.

På skira vingar dallrar sländan fram
ur skuggans djup kring ekens mossgrå stam,
mot löfvets dunkla grönska blå hon skälfver.

I trädens kronor går ett dämpadt sus,
och öfver nejden, vän och sommarljus,
oändlighetens hvitblå himmel hvälfver.

SOMMAR.

Det doftar klöfver, det doftar hö
från alla ängarnas stackar,
blåblank ligger den klara sjö,
blå stå höjder och backar,
julidagen är soligt varm,
linnet klibbar vid hals och barm,
räfsande tös på ängen
rodnar och ler mot drängen.

Menar och ler: I skogen där
vore det svalt att rasta.
Vadande öfver ån han bär
flickan på armar fasta,
mellan porsens doftande snår
längre i skogen in han går,
kvinnohåret för vinden
slår honom lent om kinden.

Stigen förirrar sig. Svalt och tyst
skogsdjupet kring dem drömmer —
nyss i ett skälfvande famntag kysst

allt i världen hon glömmer,
hör som ur fjärran löfvets sus,
ser som ur fjärran himlens ljus,
känner i dunkel aning
drifternas mäktiga maning...

Skogen tiger. I lid och hult
sommarens blomglöd brinner,
vinden med fånget af dofter fullt
kommer, smeker och svinner,
spindeln spinner sitt gråa garn
tyst öfver tvänne mänskobarn,
och när det solar, skina
trådarna silkesfina.

ANADYOMENE.

Drömmande hafvet i middagstimma
på tångens kuddar till ro sig lagt.
Stålblankt fjärdarnas vatten glimma,
och viken skimrar af solig prakt.
Sländors skälfvande
kärlekstrånad
glittrar pärlblått i vass och säf,
himlens hvälfvande
ljusa blånad
spegla djupen som vattrad väf.

Ute där sista skären höja
sin rygg, och glittret gör blicken blind,
hvita som unga måsar dröja
spridda segel i hvilande vind.
Öfver krusiga
vågen glider
blått och blinkande dagerns smek,
solskensrusiga
nereider
tumla därunder i lustig lek...

Stod ej en sådan dag öfver landen,
där skapelsens arladagg låg kvar,
när böljan vaggade in mot stranden
skummet som Afrodite bar?

Morgon gryende
allt sitt klara,
skimrande guld öfver världen göt,
ur de flyende
mörkrens skara
nattbetvingaren Helios bröt.

Än hon lefver den böljskumsfödda,
Helios strålar lika rik —
fjärdar och stränder ligga strödda
med leende skimmer i hvarje vik.
Dyning glidande
bort i sanden
lämnar sitt friska saltstänk kvar,
kring de bidande
tysta landen
segerstrålande spannet far.

Och där ute där sista skären
resa sin klippryg, grå och stum,
gungar ett böljesvall som bär en
fladdrande flik af Venus' skum.
Öfver krusiga
vågen glider

blått och blinkande brisens smek,
solskensrusiga
nereider
tumla därunder i lustig lek...

BAPTISTA.

Matteus 3: 1—13, 14: 3—12.

Där gick båd öfver Galilea:
Si, en ropandes röst är hörd,
talandes ord som stinga
likt öknarnes tistelskörd,
ord såsom törnen hvassa
och lågande som en brand. —
Med undran och skräck lopp bådet
kring allt Galileas land.

Öfver fält där herdarne drefvo
sina hjordar i sakta mak
det drog som en storm från hafvet,
allt in i tetrarkens gemak.
Det bar bud om stundande ofärd,
det lyste som ljungeldshot
i ögat på fursteskökan
som satt vid Herodes' fot.

»Du huggormars giftiga yngel,
ej båtar dig jämmerns tröst,
se yxan som lyfts mot trädet,
och lyss till din Herras röst:
Haf bort dina lismande böner,
det offret jag vämjjes vid,
och oset af brända tjurar,
och blodet från calf och kid!

Och du, den starke på jorden,
som gödes i svalg och rus,
som röfvat din broders hustru
och plundrat din broders hus,
hvad hjälper din bleka ånger,
där synden står purpurröd,
hvad båtar din feqa kvidan,
där brånadens yrsel sjöd?

Du spör: Hvad skole vi göra
att finna för Herran nåd?
Gå ut på armodets stigar
och skifta din sista våd.
Låt af från öfverflödet
att göra den hungrige mätt,
kom icke med allmosans tunga,
men gif din broder hans rätt!

Lyft upp den trötte som snafvat,
du som i dag står stark,
och tvätta de sår som slagits
på armodets steniga mark.
Ty vredenes dagar stunda
med brand öfver Abrams säd.
Si, yxan är satt till roten
af högmodets stolta träd». —

Så talade vid Jordanen
den vredgade Herrans tolk.
Då grepos af hat och oro
maktens och lyckans folk.
De gingo till rådslag samman
och funno det rådet bäst
att jorda i fångahuset
de tankar som stört deras fest...

Där glammas i fursteborgen,
Herodes gör gästabud
för hofmän med sirliga later
och knektar i krigisk skrud.
Och chiosvinet strömmar
ur guldkärl vid yppigt bord.
Nu söfvas i rusiga drömmar
profetens varnande ord.

Men ner till den fångnes öra
ej når de gycklares skratt.
En blänkande bila hviner
i fångelsets unkna natt.
Där sprutar blod öfver sanden,
och lyftadt på bödelns lans
det hufvud ses som skall löna
en oblyg dårande dans...

I den samma väkten vandrar
på Jerusalems gator den man
som skulle en dag fullkomna
hvad den mördade siarn ej hann,
som skulle döpa med anden,
där han gifvit vattnets dop,
och samla de kufvades suckan
i ett mäktigt förlösande rop.

Än ligger det höljdt i mörker,
allt Juda' sofvande land,
men östan, där morgon bräcker,
stå mölnen i glöd och brand.
Hvad drömde han styggt, tetrarken,
att så han ur sömnen spratt?
Hörde han masken gnaga
på trädet i dödstyst natt?...

HÖST I SKÄRGÅRDEN.

Aspen susar i vinden
och skogen är hvit af månens ljus,
jag hör där jag står vid grinden
fjärdarnas dofva brus.
Hafvet suckar och skogen:
Sommarens skörd är mogen.

Skumt det kvällas. I natten
slocknar hvar dagens döende färg,
grå öfver grånande vatten
resa sig kobbar och berg,
skriande måsar glida
ut mot det dunkla vida.

Månen lyser i skogen,
aspen skälfter och gulnad björk,
rågen står hvit och mogen,
men gårdets sluttning är mörk,
och skuggorna, spöklikt långa,
som smygande stigmän gånga.

Tigande natten blundar,
jag lyss till fjärdarnas dofva sång
som täljer att hösten stundar,
mörktid och dödtid lång,
mörktid ute och inne,
mörktid i mänskossinne ...

STJÄRNDRÖMMAR.

Stjärneskuggor skrida
öfver strandens sand,
hafvet vaggar vida
vågor in mot land.

Firmamentet glimmar —
guld i mörknadt blå —
evighetens timmar
hör i dröm jag slå.

Hvarje timma liden
är en solvärld släckt,
är en skugga skriden
tyst som nattens fläkt.

Tätna nebulosor
utan mål och slut,
och som röda rosor
spricka solar ut.

Hvarje timma klungen
är en nytänd värld,
som en flamma sprungen
upp ur djupets händ,

som ett stänk på bölja,
som på haf ett skum —
haf hvars vågor skölja
bortom tid och rum...

Och i detta vida
är jag själf en strand.
Stjärneskuggor skrida
öfver strandens sand.

SKRÄCK.

Höstens sorg och sära suckan klagar tung i fönster-
luckan,
snyftande i samma suckan
parkens mörka poppel står.
Sönderbrustna skyar bära månens sällsamt röda
skära
där han Skorpionen nära
öfver himmelsfälten går
och hans sken ur fönsterluckan isigt hvitt i rummet
står.

Allaredo midnattstiden är för länge sedan liden,
svept i täcken utaf siden
hvilas borgherrns unga vif,
ingens slummers ro hon finner, feberhetsadt blodet
brinner
och igenom själen rinner
böljgång af ett okänt lif,
medan höstens storm som hviner skrämmer borg-
herrns unga vif.

Dunkla sägner, dunkelt tydda, sägner djupt ur tider
flydda,
varselbud i skrämsel lydda
manas upp för hennes håg,
sönderbrustna skyar bära månens sällsamt röda
skära
där han Skorpionen nära
vandrar på sitt tysta tåg,
sprider döds och ofärds varsel uti människornas
håg.

Borgherrns vif i bädden spritter. — Hvad är det
för sällsamt glitter
som på spiselkransen sitter,
lysande likt fosforbrand?
Gåtans lösning ej hon finner, blott i skräck alltjämt
den brinner,
och ur själens bråddjup rinner
böljgång mot en töcknig strand,
okänd som det hvassa glittret öfver spiselkransens
rand.

Höstens sorg och sära suckan klagar tungt i fönster-
luckan.
— Är det mänskoödens suckan
som ur natt och mörker går?
Öfver golftet skugga faller. — Är det från spalierets
galler

som en lossnad fruktgren faller,
faller och mot rutan slår —
eller Skorpionens skugga — döden som kring världen
går?

ANANKÄ.

På lifvets äng, bland blommor röda, bleka,
en flock af fjärilar du fladdra ser,
på deras vingar solens färger leka
likt gyllne stoft från himlen rägnadt ner.

I stum förbidan blomstrets kalkar blunda
och öfver ängen fläktar ödets sus.
Det växer, växer — hymenäer stunda
i solglödssällhet och i pollenrus.

Och fjärilarne fladdra och försvinna,
röd är den ene som en glädje är,
men på den andres mörka vingar brinna
stänk af den låga som sig själf förtär.

Hvart fly de hän? Som dunkel makt dem drifver,
en efter en till hvar sin blommas skål. —
Men på sin koppartaflå ödet skrifver
med blindas ögon och förrostad nål.

EN VÅRVISA.

Min själ är full af våren,
dess första fina lust,
det glittrar gult ur snåren
där sälgen knoppats just.
Med doft af brustna knoppar
och sol på björketoppar
slå vårens lena böljor
i sång mot lifvets kust.

Min tanke som förtrollad
drar ut å stiglös ban,
af sippor öfversållad
står brinkens gröna plan,
som pärlemor och glitter
är fågellekens kvitter. —
Nu har han åter vaknat,
den store gamle Pan!

JUNGFURU MARGITS VÅRVISA.

Det är den fagra tiden
som årets äring spår,
bland buskarna i liden
den sista snön förgår,
och ljuflig kommer sunnan
att feja molnen unnan
uti den väna vår.

Se, grön sig ängen kläder,
och hæggen gör sig fin
för himlens milda väder
i snöhvitt brudelin,
allt ler i lust och gyckel
när Majus tar sin nyckel
och öppnar sommarns skrin.

Hvi skulle jag så sörja
när allom glädje är?
Fastmer må jag väl spörja,
hvar är min hjärtans kär. —
Ty gök jag hört i väster,
och väster gök är bäster
för mö som älskog bär...

EN SYRÉNVISA.

På hvita gardiner
och hvita hus
glittrande skiner
månens ljus;
tyst öfver gräsens
blad och strå
nattliga väsens
vägar gå.

Ängen i dimma
vidgar sig fri,
vålmarna simma
som öar däri;
rasslar ett tjuder
i klöfvervall,
svarande ljuder
en bandhunds skall.

Åter det tystnar.
Bland parkens trån
står natten och lyssnar
i fjärran hän.
Hvad är det som ångar
i timma sen
från löfhvalf och gångar —
Syrén, syrén!

Hvad är det som smeker
i kvällens vind,
där skuggspelet leker
vid gårdens grind,
hvad är det som sväfvar
kring blomtyngd gren
bland spindlarnas väfvar? —
Syrén, syrén!...

På hvita gardiner
och hvita hus
glittrande skiner
månens ljus;
tyst öfver gräsens
blad och strå
vingade väsens
vägar gå.

NOCTURNE.

Ekan glider
på stillnadt vatten,
långsamt skrider
den ljumma natten,
natt i juni, ljus och lång,
ljus och lång,
med doft ur skog och trastens djupa sång.

Månen glimmar
bak granskogsranden,
vattnet strimmar
i guld mot stranden,
tystnad faller, trastens sång,
trastens sång,
förstummad dör i skogens djupa fång.

EN RÄGN- OCH VEMODSVISA.

Det regnar tyst öfver staden
från marskvällens himmel grå. —
Snart skola väl blomstren och bladen
sitt löftes fullkomning nå.

Jag ser hur knopparna svälla
i parkens kanstanjallé. —
Ack, lifsens flödande källa,
ack, vårens lycka och ve!

Snart blomma i trädgårdens sängar
narciss, hyacint och viol,
snart grönska lider och ängar
i glittrande morgonsol.

Men all den längtan som gömmes
i hjärtats gömdaste vrå,
den skyggaste längtan som drömmes —
den mäktar ej solen nå.

Narciss och violer knoppas
djupt, djupt i vårt väsens grund,
så lönligt att knappt de hoppas
en blomningens sällhetsstund...

Det rägnar tyst öfver staden
från marskvällens himmel grå. —
Men skola väl blomstren och bladen
sitt löftes fullkomning nå?

EN NYÅRSVISA.

Med glans af snö i stjärneljus
och sus af mörka skogar —
träd nyår in i hvarje hus
att fylla vind och logar;
gör hvarje bleknad kind så röd
som höstens äpplen skina,
och dela lyckans öfverflöd
bland dem som mest förtvina!

Gif vatten rikligt öfver mark
och rikt i brunnen äfven,
spinn trådens spånad fin och stark
till ränningen i väfven,
låt örtagårdens apelträd
af mogna frukter digna,
och åkern med den gyllne säd
i ymnigt mått välsigna!

Bjud staf åt hvarje lutad gång
och tröst åt hvarje plåga,
vår glädjes stund med spel och sång
och muntra löjen råga —
men klappar sorgen på vår dörr,
lär oss den tåligt bära,
att liksom uti lyckan förr
den hand som slog vi ära!...

Så hälsa vi dig, nya år,
som skrider öfver världen,
och samla oss, när midnatt slår,
i syskonrund kring härden.
En sång, som klingar varmt och gladt,
vi samfäldt måge sjunga
och prisa i sylvesternatt
det gamla och det unga.

STRÖDDA DIKTER.

URANISKA DIKTER.

I.

LUPA TERRA.

Där sträcker hon ut sig — en jättemö
i Rymdens bädd hon drömmer
med pannan bländhvit af polens snö
och barm som lifssaft gömmer.
Kring länderna hafvets gröna svall —
är som en antik hetär man såg
som kvar sig i badet glömmes
på nardusdoftande våg.

Och när henne solens blickar nå
med älskarens heta trånad,
kanhända hon synes honom då
bland nebulosornas blånad
en libysk kvinna med huden mörk
och glänsande våt af oljors glans,
med öknens oändliga trånad
bak svartnande ögonfrans.

II.

AT TAMEN VIRGO.

Förvandlingsrika! Det stundom är
som vämjdes du vid din kropps begär
som trådde du kyskhet — och plötsligt klär
i hvitt du dig upp till hakan,
bak drifvans kyliga lakan
en jungfru, blundande skär.

Nej mer! En madonna ung och skön
med händerna knäppta hop till bön
som åter vill drömma de välluströn
hon minnes, när hänryckt under
en mystisk salighets stunder
hon skalf i aflelsens lön!

III.

VENUS URANIA.*

En natt i sommarrågens rika månad,
en natt i juli het af vindens il,
en natt hvars puls är feberhög af trånad
med skymning ändlöst öfver slättens mil.
Det susar tungt bland kronorna i parken,
där stora droppar prassla tungt mot marken
och fjärmast borta under himlens rand
slår blixtpå blixtpå ur molnens mörka band.

---

* En del af denna dikt använde Kléen sedan i dikten »Ur mörkret» (Jasminer).

Min själ i ångest är. Mitt väsen skälfver —
och du, du sofver lika djupt och tungt!
Hvart andetag som barmens bölja hvälfver
mot linnets hvita spetsar dynar lugnt
och mellan rosigt skära sänggardiner
från takets ampel faller ljus och skiner
på slumrerskan — på mörka ögonbryn,
på veka läppar och på bleka hyn.

Min själ i ångest är och stadd i nöden,
mitt väsen skälfver sjukt i dunkelt kval,
ur nattens mörker varslar det om döden
och vettlös skräck i dödens skumma dal —
Min älskade vak upp och tröst mig hviska
och kyss mig frisk med dina läppar friska
och kyl min brand med svalkan af ditt hull
och råga bågaren af kärlek full.

Nej, sof mitt barn! Du skulle dock ej skölja
ifrån din själ emot min andes strand
en frälsande och mäktig tankebölja
som bort mig bure, bort från våndans land.
Det är ej psyche som oss samman binder —
det är din mun, ditt hår och dina kinder —
Du skulle blinka blott mot ampelns sken
och sömnigt kyssa mig och somna sen...

Mitt kval är mitt. Af onda upprorsmakter
djupt i mitt väsen är en afgrund sprängd.
och mordbrand löper öfver präietrakter
och urskogsdjup i själens vildmarksängd,
där dunkla känslor och begrafda drifter
stå lömska upp ur sina mörka grifter —
ett pöbelkrig, en pariarevolt
mot allt min tanke tänkte djärft och stolt.

De kräla fram. Med dödens skräck och vända
de vilja tvinga mig att böja knä.
Jag vet att mellan mig skall striden stå
och Nazarenen död på Korssets trä.
De mana fram det tomma Intets fasa
att mina tankars spröda spånad trasa,
de sjunga slummersång om kristen ro
och lifvets lycka i en hvardagstro.

Och söfd af sången som i dröm jag lyssnar
en melodi på rytmer bort mig bär...
Då plötsligt är det som om allting tystnar —
ett namn, ett ord igenom mörkret skär:
Venus Urania! I eld det flammar
som morgonrodnad mellan skogens stammar,
som valborgsbål å bergets hjässa satt,
som stjärneblommor i en kaldeisk natt.

Venus Urania! Lif som evigt blifver
som aldrig föddes och som aldrig dör,
som ur sitt sköte evigt världar gifver
och släckta världar uti rymden strör,
som låter Jorden likt en lysten kvinna
mot Solens blick i brunst och brånad brinna,
som gaf åt ungmön hullets lena glans
att tända glöd bak mannens ögonfrans.

Panta Theos! Det lyser upp i själen,
af guden Kosmos själf en del jag är,
och icke mer den fege, låge trälen,
som nattens mörker, dödens varsel bär.
Ty död ej gifves. Lifvets rika flöden
mig ständigt bära fram mot nya öden,
om också i min hjärnas hvalf är släckt
det ljus som mänskoformens V a r d e väckt...

Så vakna då min älskade! Jag bjuder
dig diktens rosor för ett famntags lust.
Uti mitt blod en sällsam böljgång sjuder
och skum den stänker upp mot själens kust.
Slå dina armar, dina armars lenhet
omkring min hals, att vi i köttets enhet
må böljevaggas hän mot lyckans land
och dö som vågor i dess hvita sand.

EN STIGMANS JULSÅNG.

Det är jul, och ljusen brinna,
medan kvällens timmar svinna,
jul i hem, där man och kvinna
glamma gladt kring vänlig härd.
Men den enslige, förglömde,
som ej hemmets lycka drömde,
den förödde och fördömde
gästar andra tankars värld.

Det är sant, jag bränt och röfvat,
onda uppsåt har jag öfvat,
snar till vrede ej jag töfvat
knyta handen om min knif.
Stigman nämns jag, lagen bröt jag,
klostrets mö i famnen slöt jag,
biltog, bannlyst, lustigt njöt jag
vildmarksstogens fria lif.

Hetsad som en räf på heden,
vardt jag ofta vill om leden,
mig tog hatet, mig tog vreden,
och jag slog och stack och drap.
Men när samvetsaggen brände,
när jag sjunken djupt mig kände,
och Gehenna mot mig spände
glupande sitt afgrundsgap.

Då föll stundom ljus i hågen,
som en solglimt öfver vågen,
och i flyktig syn jag såg en
skymt af tid som komma skall —
pingstens tid, då andar vakna,
då de gamla banden slakna,
trälars böjda ryggar rakna
för att bjuda bördan: Fall!

Som Johannes från sin öcken
skönjde genom mörka töcken
häg i mänskolfivets söcken
stiga ur Jordanen klar,
såg jag bak min gärnings villa,
bakom allt jag handlat illa,
stiga sabbatstyst och stilla
hvad dess inre mening var.

Jag förstod, jag döpts af anden
till en storm att rensa landen,
därför gafs mig knif i handen,
därför nämns jag stigens son.
Innan lyckans hem kan redas,
måste tomt till grunden svedas,
måste gammal mur som fredas,
brytas ner af stormens dån...

Från mitt näste ser jag ljusen,
juleljusen tändas tusen,
varmt det är kring fyllda krusen,
där de glamma, sven och mö.
Men den enslige, förglömde,
som ej allfarlycka drömde,
den förödde och fördömde
kyler pannans brand med snö.

CHARLES BAUDELAIRE.

I trista timmar, när ett hösträgns fall
all livvets slummerlagda leda väcker,
ironiskt melankolisk du mig räcker
en underbar bukett — *Les fleurs du mal.*

Stark är dess doft, på en gång het och kall,
en vällustglöd som sig i ångest släcker:
La beauté maigre skymtar utsökt läcker
svept i ett flor af *Spleen et Idéal.*

En världsstad blottar all sin synd och skam,
Den bruna *Venus* stiger naken fram
med mängd parfym af mysk och af havanna —

Men själf du gåtfull som en sfinx dig ter
där mot ett fjärrblått au delà du ser
med fingret tankfullt stödt mot tänkarpanna.

SKÅNSK SOMMAR.

Så träder jag åter stigar,
dem fordomtima jag gått
bland saftigt spirande grönskan
i skogens förtrollade slott,
där linden löfvats och lönn och ek,
där björken står kvinnligt smärt och vek
och vänt öfver marken spelar
skuggors och dagrars lek.

Bredvid fördröjda konvaljer,
som ännu i snöhvit blomning stå,
jag skönjer ur gräset lysa
Veronicas ögon blå —
Veronica, i min älskogs lif
jag aktat dig knappt till tidsfördrif
bland rosor och mörka liljor.
Nu är du min längtans vif!

Men lyss, det susar i skogen,
och vinden kommer med fånet fullt
af junis dårande dofter
från ångar och lid och hult.
Det är doft, så stark som den brutit ett tvång,
det är doft så ljuf som en dämpad sång.
Det är som Naturen droge
en andning, en djup och lång.

Och trött att vandra jag sjunker
i gråset ner mellan stångel och strå —
ett vaggande haf af grönska,
hvars böljor öfver mig slå.
Mig tyckes de bära mig bort från land
bland blomsteröar i prakt och brand
på drömmens vimplade snäcka
mot någon elysisk strand.

Och medan timmarne skrida,
så tyst som ett sus i skogen går,
jag drömmer min tanke glida
ånyo i gamla spår:
Se, moder Natur, din vilsne son,
den trötte som kommit fjärran ifrån,
att djupt ur ditt väsen hämta
ett lifvets och lyckans lån.

LINA.

Visst finns det töser nog i vår by,
som gå både klädda och fina
i köptygskjol och knarrande skor,
men tacka vet jag dock Lina.

Klar i blick som morgonen själf,
stiger hon upp med solen,
skyndar sig flinkt att sällskap få
med granngårdsbarnen till «skolen».

Du sett henne tidt på vägen dit,
gladlynt och röd om kinden,
sett, hur hon sprang framför din vagn
att vara den första vid grinden.

Fick hon en slant, hon log så godt,
fick hon ej, neg hon bara —
lilla Lina med lingul lock
och ögon skinande klara!

Ingen i klassen lär som hon
säkert och fermt sin läxa,
gäller det svara, tyckes hon
riktigt på bänken växa.

Sist, när examen är förbi,
läxorna bara ett minne,
skyndar hon raka vägen hem,
sjungande glad i sinne.

Muntert mot vägens sten och grus
snabba små träskor klappa
fortare, fortare — mor hon ser
vänta på hemmets trappa.

Andfådd och varm hon hinner fram
klarblå ögonen skina.
Sommar det är och soligt och grönt.
Lyckliga, lyckliga Lina!

PAN SPELAR.

Det är tyst i skogen i påskens natt,
den vårblå himmelen lyser matt
kring månens glittrande skära,
ett källsprång bubblar ur fuktig mark,
där alen står knotig, grå och stark
med grenar, som hängen bära.

På gläntan, gles af hassel och björk,
är månglans gjuten, men stor och mörk
i rufvande skuggan drömmer,
en råget träder med varsam klöf
i markens matta af multna löf
som spirande grässtrån gömmer.

Då prasslar det till i kvist och snår,
ett brak genom skogens tystnad går
och slumrande genljud väcker,
det sjunger i mark, det dånar i håll.
Det är Pan som stormande segersäll
sin väg genom natten bräcker.

Han stannar plötsligt i månskenets glans,
het brinner blicken bak ögonfrans,
hans bröst sig flämtande häfver. -
Nu blåser han lif i död natur,
han spelar på flöjt, han tutar i lur
af björkens skinande näfver.

Och skogen vaknar med sorl och sus,
i stammarna jäser safvens rus,
till famntag grenarna sträckas.
Det unga som drömmer i bristande knopp
skall vakna till vårtid och soltid opp,
det gamla och forna knäckas...

Men tonerna draga. I hult och mo,
där slumrande nyss låg vinterns ro,
de bundna krafterna svälla,
och luften skälfver af hopp och dröm:
Ännu en gång skall lifsens ström
löst öfver världen välla.

Akerns vätte med mullgrått hår
lyssnande tyst i diket står,
spejande ut i natten,
känner hur kälen tum för tum
viker, hur marken blir våt och ljum
af grundens sipprande vatten.

Frostens välde med mörker och död
skådar han brutet. I sol och glöd
snart skola tegarna tina.
Rågen skall sjunga i vindens gång
såddens och skördens och ljusets sång
medan stjärnorna skina...

Allt spelar han, Pan. Bak sten och stam
glänsande ögon glänta fram,
spetsade öron lyssna,
lyssna — tills tonerna klinga hän
fjärmare bort mellan snår och trän,
klinga, sjunka och tystna.

Och åter skogen i påsknatt står
blundande. Men om vaknad vår
knopparna löften bära,
djupt i mylla och djupt i mo
uppståndelsens varma drömmar gro,
fina, tysta och skära.

Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

Second block of faint, illegible text in the middle of the page.

Third block of faint, illegible text in the lower middle of the page.

Fourth block of faint, illegible text at the bottom of the page.

INNEHÅLL.

UR "FRÅN LUNDAGÅRD OCH HELGONABACKEN" 1.

Venussånger	sid. 11
Nocturne	" 17
Lycka	" 19
Vårlandskap	" 21

UR "HELG OCH SÖCKEN".

En pingstvisa	sid. 23
Skymningsvisa	" 26
Excellensen skrifer	" 27
Påskvaka	" 31
I senhöstnatten	" 34
Magdalena	" 37
Likvaka	" 40

UR "FRÅN LUNDAGÅRD OCH HELGONABACKEN" 3.

En vårvisa	sid. 43
I pingstnatten	" 45
Berceuse	" 47
Lilith	" 48
Pans fest	" 50

UR "FRÅN LUNDAGÅRD OCH HELGONABACKEN" 4

Den okända	sid. 56
Såningsmannen	" 58
Den förlorade sonen	" 61
En camée	" 63
En jungfru vandrar öfver ången	" 64
En gammal pingstvisa	" 65

UR "VILDVIN OCH VALLMO".

Fragment ur "En dröm om kärleken"	sid. 66
Lifvets hymn	" 69
Ur sonettserien: "In Memoriam"	" 71

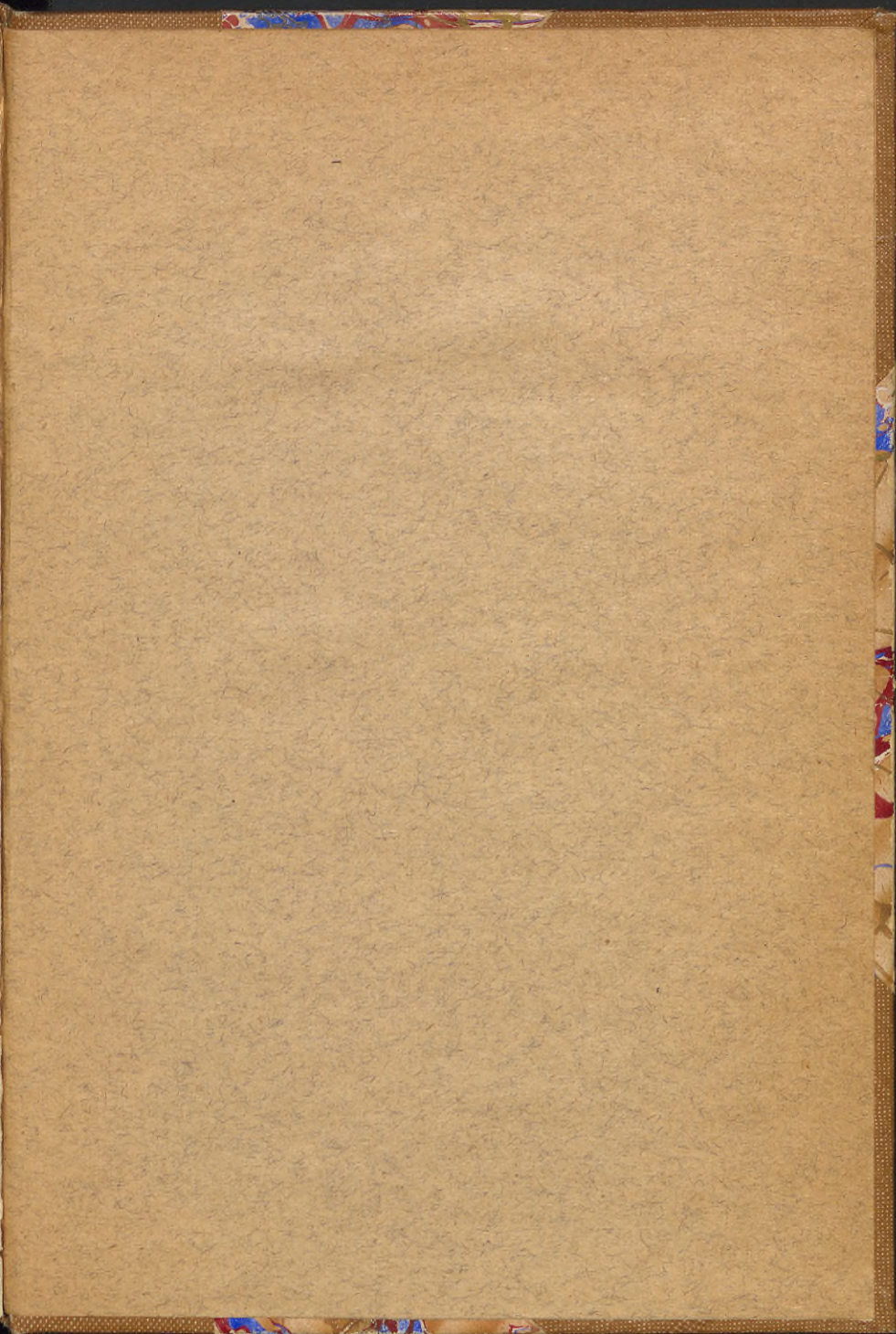
Det är ej alltid maj	”	72
Natt	”	74
En hafssnäcka	”	75
Excellensens dödsbädd	”	76
Narciss	”	78
Ur serien: "Idyll"	”	79
”	”	81
Minnen	”	83
September	”	85
En visa	”	87
Höstlandskap	”	88
Oktober	”	89
Senhöststämning	”	91
Nocturne	”	92

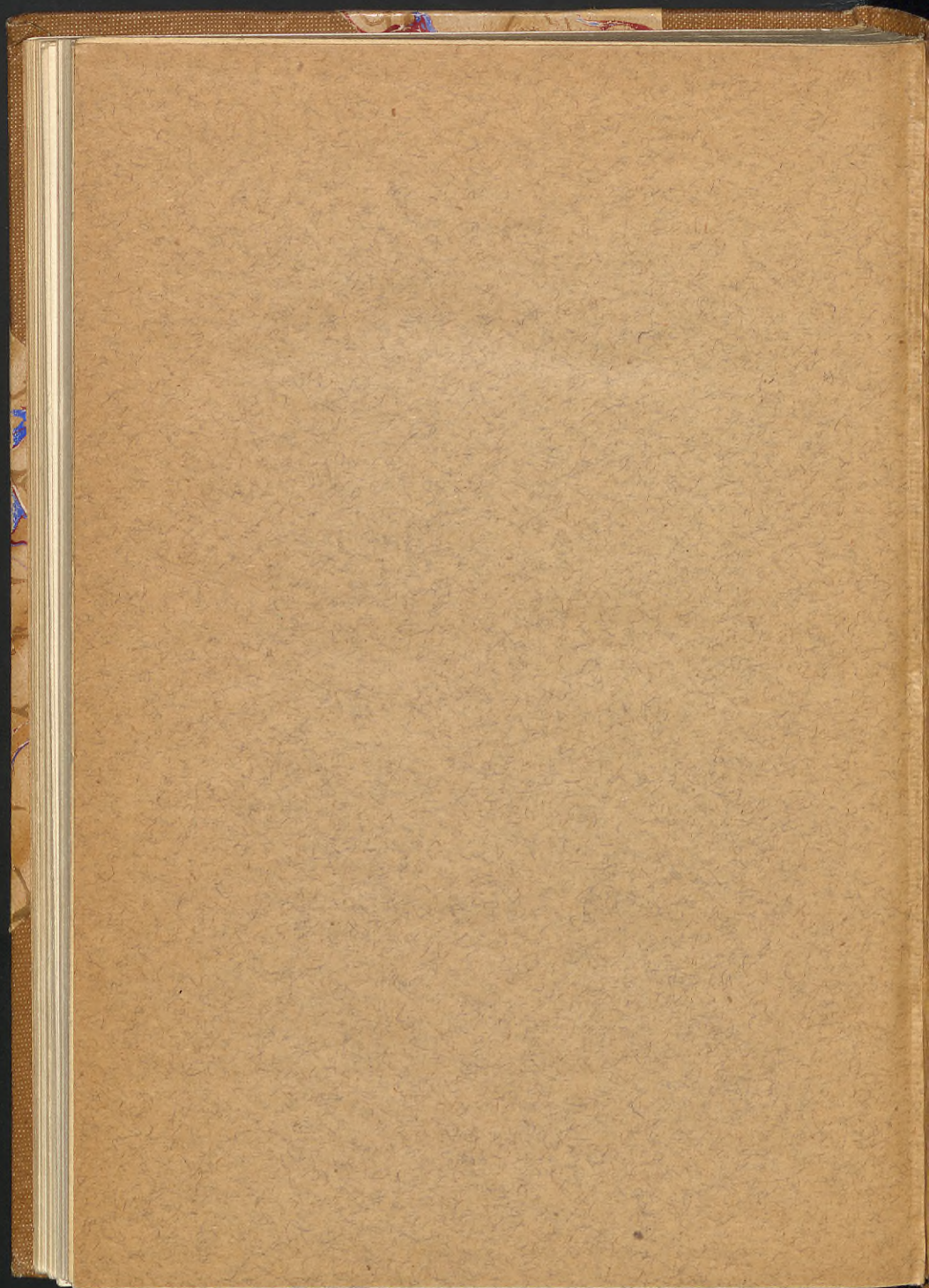
UR "JASMINER".

(Inledningsdikt)	sid.	94
Hymn till dagen	”	95
Höstmorgon	”	98
Danae	”	100
Marmorjungfrun	”	101
Gammalstämning	”	102
Majdagsdröm	”	105
Idyll	”	107
Sommar	”	108
Anadyamene	”	110
Baptista	”	113
Höst i skärgården	”	117
Stjärndrömmar	”	119
Skräck	”	121
Anankä	”	124
En vårvisa	”	125
Jungfru Margits vårvisa	”	126
En syrénvisa	”	127
Nocturne	”	129
En rägn- och vedmodsvisa	”	130
En nyårsvisa	”	132

STRÖDDA DIKTER.

Uraniska dikter	sid.	134
En stigmans julsång	”	139
Charles Bandelaire	”	142
Skånsk sommar	”	143
Lina	”	145
Pan spelar	”	147

6000206018

Göteborgs universitetsbibliotek

